

Јануар, фебруар, март 2023.

**ПРИСТАВСКО УПРАВЉАЊЕ
ЗА ГОСПОДА – ДОК ОН
НЕ ДОЂЕ**

1. Део Божје породице	5
2. Божји завети с нама	13
3. Споразум о давању десетка	21
4. Приноси за Исуса	29
5. Излагање на крај са дуговима	37
6. Сабирање блага на небу	45
7. „Једноме од ове моје најмање браће“	53
8. Планирање за успех	61
9. Чувајте се похлепе	69
10. Узвраћање	77
11. Приставско управљање у тешким временима	85
12. Чезња народа	93
13. Награде за верност	101

ПРИСТАВСКО УПРАВЉАЊЕ ЗА ГОСПОДА – ДОК ОН НЕ ДОЂЕ

Аутор: Г. Едвард Рид

Број 1/2023.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу
www.subotnaskola.org

Одговара: Желимир Станић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Тамара Бабић

Лектура: Мирјана Ђерић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Саша Тодоран, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

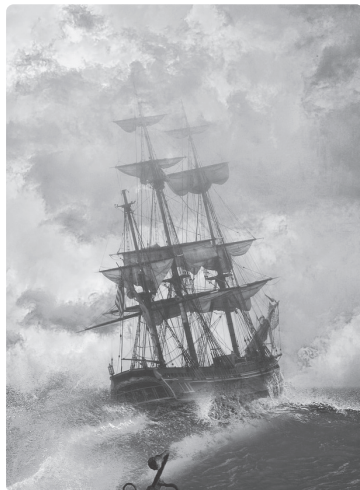
Тираж: 2.400

За интерну употребу

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2022] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

Тешко нам је да у потпуности схватимо однос који наш Бог, Творац универзума, жели да има с нама људским бићима. (И сама помисао на то је запањујућа!) „Видите какву нам је љубав дао отац, да се дјеца Божија назовемо и будемо!“ (1. Јованова 3,1). Или, као што је Елен Г. Вајт писала: „Има ли икакве људске части коју је могуће упоредити са овом? Који бисмо виши положај могли заузети него да се назовемо децом бесконачнога Бога?... Може ли се било која световна част изједначити са овом?“ – Елен Г. Вајт, Божја задивљујућа благодат,

стр. 341 (оригинал). Само тама овог грехом крцатог света спречава нас да у пуној мери ценимо тај статус који нам је дат у Исусу.

Ипак, ако не будемо пажљиви, дражи овог света и онога што је у свету одвући ће нас од Христа. Срећом, Божја Реч нас упознаје са искушењима и замкама сотоне. „А који хоће да се обогате они упадају у напасти и замке, и у многе луде шкодљиве жеље, које потапају човјека у пропаст и погибао. Јер је коријен свију зала среброљубље којему неки предавши се зађоше од вјере и на себе навукоше муке велике“ (1. Тимотију 6,9.10).

Господ нам, међутим, даје смернице о томе како да зарађујемо новац и како да га мудро користимо, не допуштајући да то постане нешто што би нам, као што Павле упозорава, могло донети „пропаст и погибао“. У више од 2.000 стихова у Светом писму који се баве новцем, имовином и нашим односом према њима, Бог нам даје практична упутства о томе како да се уздигнемо изнад животних притисака и да, на финансијски одговоран начин, управљамо оним што нам је дато.

У поукама за ово тромесечје проучаваћемо Божји идеал кад је реч о нашем односу с Њим, и јасно увидети како да развијемо поверење у Њега, довољно дубоко да бисмо Му остали верни, чак и онда кад више не будемо могли да купујемо и продајемо. (Видети Откривење 13,17.) Међутим, та врста вере не стиче се преко ноћи.

Ипак, верним управљањем оним што нам је Бог дао, можемо бити спремни, већ сада, за све што нам се нађе на путу.

Бог је тај који поседује ресурсе, а кад сарађујемо с Њим, Он нам допушта да њима управљамо уместо Њега. Спаситељева намера је да људска бића, очишћена и посвећена, буду Његова десна рука. За ту велику привилегију, изразимо своју захвалност Ономе „који нас избави од власти тамне, и премјести нас у царство сина љубави своје, у коме имамо избављење крвљу његовом и опроштење гријеха“ (Колошанима 1,13.14).

Савет који је Бог упутио својој деци преко мудрог Соломона гласи: „Поштуј Господа имањем својим и првинама од свега дохотка својега“ (Приче 3,9). Тај савет је сасвим прикладан, јер је писано: „Достојан си, Господе, да примиш славу и част и силу; јер си ти саздао све, и по вољи твојој јест и створено је“ (Откривење 4,11).

Посматрано из чисто световне перспективе, ми живимо у веома изазовним и стресним временима. Међутим, наш хришћански поглед на свет пружа нам сигурност и наду док посматрамо знаке које нам је Исус дао да бисмо знали да је велики врхунац људске историје, други Христов долазак, веома близу, такорећи пред вратима. Наша молитва је да ове практичне поуке продубе вашу веру и уздање у Бога и подстакну вас да будете Његови верни управитељи.

Г. Едвард Рид је рукоположени проповедник и лиценцирани адвокат који је дуги низ година служио као вођа Приставске службе у Северноамеричкој дивизији.

ДЕО БОЖЈЕ ПОРОДИЦЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Галатима 3,26.29; Псалми 50,10-12; 1. Дневника 29,13.14; Филићанима 4,19; 1. Јованова 5,3; Матеј 6,19-21.

Текст за памћење: „Видите какву нам је љубав дао отац, да се дјеца Божија назовемо и будемо!“ (1. Јованова 3,1).

Невероватна карактеристика односа који ми, као хришћани, имамо са Богом, јесте то што нам Он поверава да управљамо Његовим пословима на земљи. На самом почетку људске историје Бог је изричито овластио Адама и Еву да воде бригу о беспрекорним делима Његовог стварања. (Видети 1. Мојсијева 2,7-9.15.) Од давања имена животињама, преко чувања Врта, до насељавања земље рађањем деце, Бог нам је јасно дао до знања да овде треба да радимо у Његово име.

Он нас, додуше, благосиља потребним средствима, али ми смо ти којима је поверио да управљају њима – да убирају новац, исписују чекове, врше електронско пребацивање новца, праве буџете, а своје десетке и дарове доносе суботом ујутру у цркву. Бог нас подстиче да средства која нам је дао трошимо за сопствене потребе, потребе других и унапређење Његовог дела. Колико год то изгледало невероватно, ми смо ти којима је Бог поверио да одгајају своју децу, подижу Његове зграде и образују наредне генерације.

У поуци за ову седмицу размотрићемо привилегије и одговорности повезане с тим што смо део Божје породице.

МИ СМО ДЕО БОЖЈЕ ПОРОДИЦЕ

„Тога ради преклањам кољена своја пред оцем Господа нашега Исуса Христа, по коме се сва чељад и на небесима и на земљи зову“ (Ефесцима 3,14.15). Које слике ови стихови евоцирају и какву наду налазимо у њима?

Већ на почетку своје службе, Исус је изјавио: „Овако дакле молите се ви: Оче наш који си на небесима, да се свети име твоје“ (Матеј 6,9). Касније је исту молитву поновио својим ученицима насамо (Лука 11,2-4). Исус нам је рекао да Његовог оца зовемо „Оче наш који си на небу“. Кад се срела са Исусом након Његовог васкрсења, Марија је желела да Га загрли. Међутим, „рече јој Исус: не дохватаяј се до мене, јер се још не вратих к оцу својему; него иди к браћи мојој, и кажи им: враћам се к оцу својему и оцу вашему, и Богу својему и Богу вашему“ (Јован 20,17).

Будући да имамо истог Оца са Исусом, Он је наш брат, а ми смо сви браћа и сестре у Господу. Исус је постао члан овоземаљске породице да бисмо ми могли да постанемо чланови небеске породице. „Небеска породица и земаљска породица постале су једно.“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 835 (оригинал).

Прочитајте следеће текстове: 2. Мојсијева 3,10; 2. Мојсијева 5,1 и Галатима 3,26.29. Шта ови стихови говоре о томе како се Бог односи према нама? Зашто би ово требало да буде тако охрабрујуће?

За разлику од учења према којем се дела стварања сматрају пуким производом хладних, безосећајних закона природе, Свето писмо учи не само да Бог постоји већ и да нас Он воли, и да се према нама односи на начин тако пун љубави да се често користи слика породице како би се тај однос дочарао. Без обзира да ли Исус назива Израел „својим народом“, или нас „синовима Божјим“, или се позива на Бога као на „нашег Оца“, смисао је увек исти: Бог нас воли онако као што би чланови породице требало да воле једни друге. Како је то добра вест у овом свету који, сам по себи, уме да буде веома непријатељски настројен!

Замислите свет у коме бисмо се према свима односили као према члановима породице. Како можемо научити да се према свим људима опходимо као према својој браћи и сестрама?

БОГ ЈЕ ВЛАСНИК СВЕГА

Прочитајте следеће текстове: Псалми 50,10-12; Псалми 24,1; 1. Дневника 29,13.14 и Агеј 2,8. Која се порука ту налази, и шта би та истина требало да значи за нас и за наш однос према ономе што поседујемо?

Књига 1. Дневника, почевши од 17. поглавља, извештава о жељи цара Давида да сагради кућу за Бога. Он је ту жељу поверио пророку Натану који му је на то узвратио: „Што ти је год у срцу, чини, јер је Бог с тобом“ (1. Дневника 17,2). Међутим, те ноћи је реч Божја дошла Натану, и наложено му је да цару поручи да он, пошто је био ратник, ипак неће моћи да сагради Божју кућу. Уместо њега, тај посао обавиће његов син. Давид је онда питао да ли може макар да направи нацрте и припреми грађевински материјал. Пошто му је тај захтев одобрен, Давид је остатак свог живота провео прикупљајући огромне количине тесаног камена, кедра, гвожђа, злата, сребра, и месинга „без мјере“. Када је сав грађевински материјал био прикупљен и послан на градилишту, Давид је сазвао вође Израела на церемонију прослављања и захвалности.

Шта цар Давид у тексту 1. Дневника 29,13.14, у својој јавној молитви, каже о томе ко је прави извор свег тог грађевинског материјала у чије прикупљање су он и његов народ уложили време и новац? Наравно, он у суштини каже: „Заиста не можемо да преузмемо никакве заслуге за све те посебне материјале, јер Ти ми само враћамо оно што је већ Твоје.“

Та порука је важна за све нас, било да смо богати или сиромашни (али нарочито ако смо богати). Будући да је Бог у почетку све створио (видети 1. Мојсијева 1,1; Јован 1,3; Псалми 33,6,9), Он је заправо пуноправни власник свега што постоји, укључујући и оно што ми поседујемо, шта год то било – без обзира колико напорно, марљиво и поштено смо за то радили. Да нема Бога и Његове благодати, ми не бисмо имали ништа и не бисмо били ништа – у ствари, не бисмо ни постојали. Према томе, морамо живети са сазнањем да, у крајњој линији, Бог поседује све што постоји, и да славећи Га и захваљујући Му због Његове добротe према нама, можемо ту важну истину увек имати на уму.

„Јер ко сам ја и шта је мој народ да бисмо могли оволико принијети теби драговољно?“ (1. Дневника 29,14). Који узвишени принципи су сажети у тим речима, и како они одражавају ставове које би требало да имамо према Богу и ономе што поседујемо?

РЕСУРСИ ДОСТУПНИ БОЖЈОЈ ПОРОДИЦИ

Божји највећи дар Његовој деци је Исус Христос, који нам доноси мир опроштења, благодат за свакодневни живот и духовни раст, као и наду у вечни живот.

„Јер Богу тако омиље свијет да је и сина својега јединороднога дао, да ниједан који га вјерује не погине, него да има живот вјечни“ (Јован 3,16). „А који га примише даде им власт да буду синови Божији, који вјерују у име његово“ (Јован 1,12).

Спасење је, дакле, темељни дар, јер шта бисмо друго, без тог дара, уопште могли добити од Бога што би било заиста важно на дуге стазе? Шта год да имамо овде, једног дана ћемо умрети и нестати, као и сви они који нас се буду сећали, и шта год да урадимо биће заборављено. Према томе, прво и најважније је да нам дар еванђеља, односно Христос и то распети (1. Коринћанима 2, 2), буде увек у средишту пажње.

Па ипак, Бог нам, уз спасење, даје још много тога. А онима који су забринуте за своју храну и одећу, Исус пружа утеху следећим речима: „Иштите најприје царства Божијега, и правде његове, и ово ће вам се све додати“ (Матеј 6,33).

Прочитајте следеће текстове: Псалми 23,1; Псалми 37,25 и Филиплјанима 4,19. Шта нам ти стихови говоре о Божјем старању за наше свакодневне потребе?

Такође, када је ученицима говорио о свом одласку, Исус им је, да би их утешио, обећао дар Светог Духа. „Ако имате љубав к мени, заповијести моје држите. И ја ћу умолити оца, и даће вам другога утјешитеља да буде с вама вавијек: Духа истине, којег свијет не може примити, јер га не види нити га познаје; а ви га познајете, јер у вама стоји, и у вама ће бити“ (Јован 14,15-17). „А кад дође он, Дух истине, упутиће вас на сваку истину“ (Јован 16,13).

Тада ће сам Дух дати Божјој деци невероватне духовне дарове. (Видети 1. Коринћанима 12,4-11.)

Укратко, Бог у ком „живимо, и мичемо се, и јесмо“ (Дела 17,28), Бог „који сам даје свима живот и дихање и све“ (Дела 17,25), обезбедио нам је егзистенцију, дао обећање о спасењу, пружио материјалне благослове и духовне дарове да бисмо били благослов за друге. И опет, шта год у материјалном смислу да поседујемо, којим год даровима или талентима да смо благословени, дужни смо у сваком погледу да положимо Дародавцу рачун о томе како их користимо.

ОДГОВОРНОСТИ ЧЛАНОВА БОЖЈЕ ПОРОДИЦЕ

Сви ми уживамо у духовним и телесним благословима и даровима које нам Бог даје. Како је утешно и то што знамо да смо „део Његове породице“.

Прочитајте стихове 5. Мојсијева 6,5 и Матеј 22,37. О чему они говоре и како да то постигнемо?

Како да волимо Бога „свијем срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом“ (Матеј 22,37)? Занимљиво је да нам Библија пружа одговор на то питање, али он није онакав какав већина људи очекује.

Прочитајте текстове 5. Мојсијева 10,12.13 и 1. Јованова 5,3. Са аспекта Библије, какав би требало да буде наш одговор на однос љубави који имамо с нашим небеским Оцем?

Држање закона? Послушност заповестима? За многе хришћане, нажалост, помисао на држање закона (посебно четврте заповести) представља легализам, и они тврде да смо ми једноставно позвани да волимо Бога и своје ближње као себе саме. Међутим, Бог је јасан – ми своју љубав према Богу и својим ближњима откривамо управо послушношћу Његовим заповестима.

„Јер је ово љубав Божија да заповијести његове држимо“ (1. Јованова 5,3). Навикли смо да на тај стих гледамо у смислу да ми волимо Бога и да зато држимо Његове заповести. И то је у реду. Али можда би требало да га схватимо и у смислу да је „ово љубав Божја“, то јест, да ми Божју љубав спознајемо и доживљавамо тако што држимо Његове заповести.

У тексту Матеј 7,21-27, Исус каже да се они који слушају и врше Божје речи могу упоредити са мудрим градитељем који је своју кућу саградио на чврстој стени. Они који чују, али не послушају, могу се упоредити са лудим градитељем који је своју кућу саградио на песку – са катастрофалним последицама. Обојица су чули реч. Један је послушао, други није, а последице су представљале разлику између живота и смрти.

Размислите о повезаности која постоји између љубави према Богу и покорвања Његовом закону. Зашто се љубав према Богу изражава на тај начин? Шта је то у вези са држањем заповести што, у ствари, открива ту љубав? (Наговештај: Размислите до чега доводи непоштовање Његовог закона.)

БЛАГО НА НЕБУ

„Не сабирајте себи блага на земљи, гдје мољац и рђа квари, и гдје лупежи поткопавају и краду; него сабирајте себи благо на небу, гдје ни мољац ни рђа не квари, и гдје лупежи не поткопавају и не краду. Јер гдје је ваше благо, ондје ће бити и срце ваше“ (Матеј 6,19-21). О којим кључним истинама Исус ту говори?

Ко није читао неку од многобројних прича о људима који су стекли велико богатство, али су га убрзо на овај или онај начин изгубили? Наш свет је веома нестабилно место – ратови, злочини, насиље, природне катастрофе; све то може да наиђе у тренутку и да нам однесе све оно за шта смо радили, и можда чак и поштено и верно зарадили. Осим тога, и смрт може да нас задеси у тренутку, и да нам све те ствари ионако постану бескорисне.

Наравно, Свето писмо нам ни у једном тренутку не говори да је погрешно бити богат или стећи богатство. Исус нас у тим стиховима заправо упозорава да све сагледавамо из одговарајуће перспективе.

Шта, међутим, значи скупљати благо на небу? То значи да Бог и Његово дело морају да нам буду на првом месту у животу, уместо да нам зарађивање новца буде испред свега. То између осталог значи да оно што имамо треба да користимо за дело Божје, за унапређење Његовог царства, за рад у корист других и за то да будемо благослов за друге.

На пример, кад је позвао Аврама, Бог је планирао да њега и његову породицу употреби како би благословио све породице на земљи. Бог је Авраму, који се „пријатељ Божиј назва“ (Јаков 2,23), рекао: „И учинићу од тебе велик народ, и благословићу те, и име твоје прославићу, и ти ћеш бити благослов. Благословићу оне који тебе узблагосиљају, и проклећу оне који тебе успроклињу; и у теби ће бити благословена сва племена на земљи“ (1. Мојсијева 12,2.3).

„Тако који су од вјере, благословиће се с вјернијем Авраамом“ (Галатима 3,9). Дакле, пред нама се налази исти изазов какав се налазио пред њим.

„Новац има велику вредност, јер може да учини много добра. У рукама Божје деце он постаје храна гладнима, вода жеднима, одећа неодевенима. Он је одбрана потлаченима, средство за помоћ болеснима. Међутим, новац сам по себи нема више вредности од песка, уколико се не употреби за подмиривање животних потреба, за помагање ближњима, за унапређење Божјег дела.“ – Елен Г. Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 351 (оригинал).

„Јер гдје је ваше благо, ондје ће бити и срце ваше“ (Матеј 6,21). Шта ваше срце говори о томе где се налази ваше благо?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Божје срце чезне за својом земаљском децом љубављу јачом од смрти. Одрекавши се свог Сина, Он је, кроз тај један Дар, излио на нас цело небо. Спаситељев живот, смрт и посредништво, служба анђела, залагање Духа, Отац који делује над свима и преко свих, непрестано занимање небеских бића – све је то укључено у човеково искупљење.“ – Елен Г. Вајт, Пут Христу, стр. 21 (оригинал).

„Ако смо се одрекли себе и предали Христу, постали смо чланови Божје породице, па можемо да располажемо свим што се налази у Очевој кући. Све Божје ризнице су нам отворене, и у садашњем и у будућем свету. Служба анђела, дар Његовог Духа, труд Његових слугу – све нам је на располагању. Свет, са свим оним што је у њему, наш је, све дотле док нам може послужити на добро.“ – Елен Г. Вајт, Мисли са Горе благослова, стр. 110 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Имајући на уму све те невероватне дарове које Бог даје својој деци, принуђени смо да се, као и псалмиста, запитамо: „Шта ћу вратити Господу за сва добра што ми је учинио?“ (Псалми 116,12). Направите листу благослова и дарова које вам је Бог дао у вашем духовном и овоземаљском животу, и будите спремни да то поделите у свом разреду. Како нам то говори колико би заиста требало да будемо захвални Богу?
2. Мада ми о Богу, и то с правом, размишљамо као о свом Створитељу, Свето писмо увек изнова учи да нас Он и одржава у животу. (Видети Јеврејима 1,3; Јов 38,33-37; Псалми 135,6.7; Колошанима 1,17; Дела 17,28; 2. Петрова 3,7.) Од галаксија у космосу, преко откуцаја нашег срца, до сила које повезују атомске структуре од којих се састоји сва позната материја - само је Божја сила та која их одржава у постојању. Како би та библијска истина требало да нам помогне да разумемо које су наше обавезе према Богу, у смислу како користимо све што нам је Он дао? Како нам та чињенца помаже да свој живот и сврху свог постојања задржимо у правој перспективи?
3. У овој поуци било је речи о томе зашто су, од свега што нам је Бог дао, Исус и план спасења највећи дар од свих. Зашто је то истина? Шта бисмо имали да немамо тај дар и велику наду коју нам он пружа? Један атеистички писац је људе представио као обичне „комаде поквареног меса на костима које се распадају“. Зашто би он, да нема дара еванђеља, зацело био у праву?

БОЖЈИ ЗАВЕТИ С НАМА

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 10,22; Јован 6,29; 5. Мојсијева 28,1-14; Приче 3,1-10; Малахија 3,7-11; Матеј 6,25-33.

Текст за памћење: „Ако добро узаслушаш глас Господа Бога својега држећи и творећи све заповијести његове, које ти ја данас заповиједам, узвисиће те Господ Бог твој више свијех народа на земљи. И доћи ће на те сви ови благослови, и стећи ће ти се, ако узаслушаш глас Господа Бога својега“ (5. Мојсијева 28,1.2).

Зачудо, Бог склапа споразуме (или завете) с нама. Већи-на њих је билатерална, што значи да обе стране (Бог и људи) имају своју улогу. Пример билатералног споразума је: „Ако ћеш ти урадити ово, онда ћу ја учинити оно“. Или: „Урадићу ово ако ти урадиш оно“.

Ређа врста су унилатерални – једнострани завети. „Ја ћу то урадити без обзира да ли ћеш ти ишта урадити или не.“ Неколико Божјих завета са човечанством су једнострани. На пример: „Он заповиједа своме сунцу, те обасјава и зле и добре, и даје дажд праведнима и неправеднима“ (Матеј 5,45). Шта год да радимо или не радимо, можемо рачунати на то да ће нам Бог давати сунце и кишу. После Потопа, Бог је склопио завет са човечанством и „са свијем звијерјем земаљским“, према којем више никад неће доћи до неког другог потопа који би преплавио целу земљу (видети текст 1. Мојсијева 9,9-16), без обзира на наше поступке. Такође је обећао:

„Отселе докле буде земље, неће нестајати сјетве ни жетве, студени ни врућине, лjeta ни зиме, дана ни ноћи“ (1. Мојсијева 8,22). Годишња доба ће долазити и пролазити, шта год ми радили.

Ове седмице проучаваћемо неке врло значајне билатералне (обостране) завете између Бога и Његове деце. Молимо се да, Божјом благодаћу, ми „одржимо свој део погодбе“.

ЗАВЕТ СПАСЕЊА

Христова смрт на Голготи омогућила је спасење сваком човеку који је икад живео или ће икада живети. Међутим, за разлику од обећања о смени годишњих доба, завет спасења није једностран – оно се не даје свима независно од тога шта раде. Веровање да ће сви бити спасени назива се „универзализам“.

Али Исус је, насупрот томе, јасно учио да, и поред тога што је Он умро за цело човечанство, многи људи ипак иду широким путем, који их води у уништење и вечну смрт (Матеј 7,13.14).

**Шта следећи текстови имају да кажу о томе како људи при-
мају дар спасења у Исусу?**

1. Јованова 5,13 _____

Матеј 10,22 _____

Јован 6,29 _____

2. Петрова 1,10.11 _____

Павле је разумео билатералну природу завета спасења. Знајући да ће ускоро бити погубљен, он свом драгом пријатељу Тимотију, упркос чињеници да су га многи сапутници напустили, с пуним поверењем каже да је испунио свој део погодбе. „Јер ја се већ жртвујем, и вријеме мојега одласка наста. Дobar рат ратових, трку сврших, вјеру одржах. Даље дакле мени је приправљен вијенац правде, који ће ми дати Господ у дан онај, праведни судија; али не само мени, него и свима који се радују његову доласку“ (2. Тимотију 4,6-8).

Павле у ствари каже: „Спреман сам, јер сам се добро борио, своју стазу сам истрчао, веру сам сачувао.“ Он је, међутим, увек врло јасно тврдио да се човек спасава само вером, а не делима закона, тако да ни овде не гледа на сопствена дела и достигнућа као на своје заслуге пред Богом. Отуда, „венац правде“ који га чека заправо је Исусова праведност, на коју се Павле вером позивао и које се држао до краја свог живота.

Мада је спасење незаслужени дар, у чему се огледа разлика између оних који прихватају тај дар и оних који га не прихватају? Какве захтеве пред нас поставља прихватање тог дара?

„АКО ДОБРО УЗАСЛУШАШ...“

Књига 5. Мојсијева представља писану верзију Мојсијевих опроштајних порука, упућену другој генерацији Израелаца после четрдесетогодишњег лутања по пустињи. Те поруке су изговорене на моавским равницама источно од Јерихона. Зато се 5. Мојсијева прикладно назива „Књига сећања“.

Мојсије у тој књизи разматра Божје верно поступање према Израелу. Он се ту осврће на путовање од планине Синај до Кадис Варније на ивици Обећане земље, као и на њихову побуну и на 40 година лутања пустињом. Поновио је Десет заповести, захтев за давањем десетка и стварањем централног складишта. Међутим, примарни фокус 5. Мојсијеве је савет да се треба покоравати Богу и примати Његове благослове. Мојсије Бога приказује као Онога који има способност и жељу да брине о свом народу.

Прочитајте текст 5. Мојсијева 28,1-14. Који велики благослови су ту обећани народу? Али, шта су морали да раде да би примили те благослове?

Мојсије је веома желео да народ схвати како Бог има на уму дивне, чак и чудесне благослове за њих. Његове речи: „Ако добро узаслушаш“, ставиле су им до знања да је у питању њихова вечна судбина. Какав моћан израз стварности слободног избора! Они су били Његов изабрани народ, примаоци великих благослова и обећања, али ти благослови и обећања нису били безусловни. Требало их је прихватити, примити и поступати у складу с њима.

А ништа од тога што им је Бог тражио није било превише тешко да се испуни. „Јер заповијест ова коју ти ја заповиједам данас нити је високо ни далеко од тебе; није на небу, да речеш: ко ће нам се попети на небо да нам је скине и каже нам је, да бисмо је творили? Нити је преко мора, да речеш: ко ће нам отићи преко мора, да нам је донесе и каже нам је, да бисмо је творили? Него ти је врло близу ова ријеч, у устима твојима и у срцу твојем, да би је творио“ (5. Мојсијева 30,11-14).

Наравно, осим благослова, ту је и упозорење о проклетствима која ће их снаћи ако не послушају (5. Мојсијева 28,15-68), односно какве последице ће донети њихов грех и побуна.

Шта за нас данас значи да „добро узаслушамо“ оно што нам Бог каже да чинимо?

ПОШТУЈ ГОСПОДА

Књига Приче Соломунове не бави се толико питањем шта је исправно а шта погрешно колико говори о мудрости и лудости. Док читате ту књигу, видећете које су предности мудрости и које су замке лудости.

Прочитајте текст Приче 3,1-10. Која предивна обећања су ту дата? И шта значи израз „првинама од свега дохотка својега“?

Бог од нас тражи да Га ставимо на прво место кад је реч о управљању нашем имовином, чиме признајемо да је Он власник свега и показујемо своју веру у то да се Он брине за нас. Али чак и више од тога, Он каже да ће, ако Га ставимо на прво место, благословити оно што нам преостаје. Да то учинимо – то јест, да Га ставимо на прво место – за нас представља чин вере и поверења, показатељ да се свим срцем уздамо у Господа, и да се, заиста, на свој разум не ослањамо (што је посебно важно, јер се тако често дешава нешто што не разумемо и у чему не видимо смисао).

Међутим, наше поверење у Бога и Његову љубав ништа не може да подстакне јаче од крста. Када схватимо шта је сваком од нас дато у Исусу, не само као нашем Створитељу (Јован 1,1-4) и Старицељу (Јеврејима 1,3), већ и као нашем Откупитељу (Откривење 5,9), враћање Богу првина од свега што имамо, заиста је најмање што можемо учинити.

„Не само да се Господ позива на десетак као на нешто што Му припада, већ нам каже и на који начин би требало да га одвајамо за Њега. Он нам поручује: ‚Поштуј Господа имањем својим и првинама од свега дохотка својега‘ (Приче 3,9). То не значи да своја средства можемо да трошимо на себе, а остатак да принесемо Господу, мада би и то био поштено одвојени десетак. Дакле, порука је: Нека се прво одвоји Божји део.“ – Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, p. 81.

Бог каже да ћемо, ако Њега ставимо на прво место, имати „пуне житнице“ (Приче 3,10). Ипак, то се неће догодити некаквим чудом. То јест, нећете се једног јутра пробудити и открити да су вам каце и житнице одједном пуне.

Уместо тога, Библија садржи принципе доброг управљања средствима, пажљивог планирања и финансијске одговорности, при чему је верност у ономе на шта нас Бог позива наша прва и најважнија дужност.

Међутим, како да научимо да се ослањамо на Бога и Његова обећања у финансијски тешким временима када, и поред тога што настојимо да будемо верни, наше „житнице и каце“ нису пуне?

СПОРАЗУМ О ДЕСЕТКУ

Постоји тесна духовна повезаност између обичаја давања десетка и нашег односа према Богу. Израелци су напредовали када су били послушни Богу и верни у давању десетка. Насупрот томе, пролазили су кроз тешка времена када то нису чинили. Изгледало је као да следе образац цикличног смењивања периода послушности и изобиља, с периодима непослушности и проблема. Током једног од тих периода неверства, Бог је, преко пророка Малахије, понудио свом народу билатерални споразум.

Прочитајте текст Малахија 3,7-11. Која се обећања и обавезе наводе у тим стиховима?

Бог је обећао да ће се вратити свом народу, ако се они буду вратили Њему. Када је упитан шта мисли под тим да треба да Му се врате, Он је изричито рекао: „Еда ли ће човјек закидати Бога? А ви мене закидате... У чем те закидамо? У десетку и у приносу.“ Закидање Бога било је узрок њиховог проклетства. А ево и Божјег решења за тај проблем: „Донесите све десетке у спрем“ (Малахија 3,10). А кад то учините, Бог ће „вам отворити уставе небеске и излити благослов на вас да вам буде доста“. Ако не будемо имали довољно простора да све то примимо, имаћемо вишак с којим ћемо моћи да помогнемо другима и унапредимо Божје дело.

„Онај који је дао свог јединородног Сина да умре за вас, склопио је завет с вама. Он вам даје своје благослове, а за узврат захтева од вас да Му донесете своје десетке и приносе. Нико се неће ни усудити да тврди да није разумео то питање. Божји план у вези са десетком и приносима јасно је изложен у трећем поглављу Књиге пророка Малахије. Бог позива људе да буду верни завету који је Он склопио с њима.“ – Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, p. 75.

Један од позитивних периода послушности забележен је током владавине доброг јудејског цара Језекије. У Јудеји је дошло до истинског препорода и људи су почели верно да прилажу своје десетке и приносе у храмско складиште. Толико тога је донето да се у гомилама скупљало у храму. Текст 2. Дневника 31,5 говори о томе шта се догодило када „стадоше доносити синови Израиљеви силу првина од жита и од вина и од уља и од меда и свакога рода земаљскога; и десетка од свега доносише врло много“.

Шта ваш десетак (или недавање десетка) говори о вашој духовности и вашем односу према Богу?

„ИШТИТЕ НАЈПРИЈЕ...“

За Исуса се каже да „многи народ слушаше га с радошћу“ (Марко 12,37). Већина људи у тој гомили која Га је пратила и слушала припадали су класи обичног народа. То су били они који су нахрањени на планинском обронку и који су слушали Беседу на гори. Исус им је, у суштини, рекао: *Знам да се бринете како да обезбедите своје породице. Бринете о свакодневной храни и пићу и одећи која вам је потребна да се зрејете и заштитите. Али ево шта вам предлажем...*

Прочитајте текст: Матеј 6,25-33. Шта је ту обећано и шта људи морају да ураде да би примили та обећања?

Многа Божја обећања имају елементе билатералног споразума. Односно, да бисмо добили благослов, треба и ми да урадимо свој део посла.

Прочитајте текст Исаија 26,3. Шта се од нас тражи да бисмо имали Божји мир?

Прочитајте стих 1. Јованова 1,9. Шта ће Исус учинити ако ми признамо своје грехе?

Прочитајте текст 2. Дневника 7,14. Шта представља „ако“ и „онда“ у оквиру те Божје понуде?

Сви ти стихови и многи други баве се важном чињеницом да и поред тога што је Бог суверен, што је Он наш Створитељ и Хранитељ, и што је наше спасење дар милости који се не може заслужити, ми ипак имамо своју улогу у оквиру драме о великој борби овде на земљи. Користећи свети дар слободне воље, слободног избора, ми морамо изабрати да следимо подстицаје Светог Духа и послушамо оно на шта нас Бог позива. Мада нам Он нуди благослове и живот, ми можемо уместо тога да изаберемо проклетство и смрт. И не треба да нас чуди што Бог каже: „Зато изабери живот, да будеш жив ти и сјеме твоје“ (5. Мојсијева 30,19).

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Кад год је Божји народ, у било ком периоду историје света, радосно и драговољно спроводио Његов план о систематском добротинству (десетку), даровима и приносима, могао је да се увери у непролазност обећања да ће благостање пратити све њихове напоре управо у оној мери у којој су они послушни Његовим захтевима. Када су признавали Божје право и испуњавали Његове захтеве, одајући Му част својим имањем, њихови амбари су се пунили изобиљем. Али када су закидали Бога у десецима и даровима, увиђали су да нису закинули само Њега, већ и себе саме, јер им је Он онда ускраћивао своје благослове у истој мери у којој су они ускраћивали своје приносе Њему.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 3, p. 395.

Библија врло јасно говори о томе да се спасавамо само вером, што је дар Божје милости. Наша послушност Божјим заповестима је одговор на Његову благодат. Она се не зарађује (уосталом, да се зарађује, то не би била благодат – видети Римљанима 4,1-4).

Заиста, кад размотримо тај билатерални споразум који је Бог склопио с нама, ту сагледавамо и своје благослове и своје дужности. Својим одговором на оно што нам Бог нуди, ми градим однос са Њим и, у великој мери, одређујемо своју судбину. Послушност – служба и оданост из љубави – прави је знак учеништва. Уместо да нас ослободи послушности, вера, и само вера, чини нас носиоцима Христове благодати, која нам омогућава да покажемо послушност какву Бог тражи од нас.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Неко је рекао да би наша црква, када би сваки адвентиста био веран у враћању десетка, имала више него довољно новца да уради све што је потребно за ширење своје поруке. Шта ви чините, у погледу десетка и дарова, да бисте помогли цркви да обави оно на шта је позвана?
2. Размислите пажљивије о томе колико су наше одлуке и дела важни за наш однос са Богом. Како да увек имамо у виду питање добрих дела и послушности, укључујући давање десетка и добро приставско управљање, а да не упаднемо у замку легализма?
3. Разговарајте у разреду о питању постављеном на крају проучавања за уторак, у вези с тим да тешка времена долазе чак и ако смо били верни. Како да то разумемо и да не будемо обесхрабени ако нам се тако нешто догоди?

СПОРАЗУМ О ДАВАЊУ ДЕСЕТКА

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 14,18-20; Малахија 3,10; 5. Мојсијева 12,5-14; 3. Мојсијева 27,30; 1. О царевима 17,9-16; 1. Коринћанима 4,1.2.

Текст за памћење: „Донесите све десетке у спреме да буде хране у мојој кући, и окушајте ме у том, вели Господ над војскама, хоћу ли вам отворити уставе небеске и излити благослов на вас да вам буде доста“ (Малахија 3,10).

У тексту 1. Мојсијева 14, Аврам се враћа из успешне мисије спасавања заробљеника, у којој је ослободио свог бранца Лота, његову породицу и остале људе одведене из Содома. Цар Содома је био толико захвалан на том спасењу да је сав плен из битке понудио Авраму. Међутим, Аврам не само да је одбио ту понуду, већ је дао десетак Мелхиседеку од свега што је поседовао.

Непосредно након Аврамовог искуства давања десетка, Господ је рекао: „Не бој се, Авраме, ја сам ти штит, и плата је твоја врло велика“ (1. Мојсијева 15,1). Бог му је заправо рекао: „Не брини. Ја ћу бити твој заштитник и хранитељ.“ Затим, много касније, кад су се спремали да уђу у Ханан, Мојсије је рекао Израелцима: „Десетак даји од свега рода усјева својега, што дође с њиве твоје, сваке године... да се учиш бојати се Господа Бога својега свагда“ (5. Мојсијева 14,22.23).

Елен Г. Вајт је писала: „Још пре него што је Мојсију дат један утврђени систем, од људи се захтевало да Богу приносе дарове у религиозне сврхе, чак и у Адамово време.“ – *Testimonies for the Church*, vol. 3, p. 393.

Шта све то значи за нас данас?

ДЕСЕТАК ЈЕ ДЕСЕТИ ДЕО

Речници дефинишу десетак као „десети део“ или „десет процената“ нечега. Та дефиниција је вероватно преузета из библијског наратива. Десетак подразумева једноставно враћање Богу 10 одсто наших прихода или добити. Јасно нам је да све што имамо на првом месту припада Њему. Уредба о десетку дата Израелу на гори Синај истиче да је десетак свет и да припада Богу (видети текст 3. Мојсијева 27,30.32). Бог тражи тих 10 одсто који припадају само Њему. Наши дарови захвалности одвојени су од десетка и представљају додатна давања. Десетак је минималан износ који сведочи о нашој хришћанској посвећености. Нигде у Библији не налазимо никакве назнаке да је Божји део мањи од једне десетине.

Прочитајте текстове 1. Мојсијева 14,18-20 и Јеврејима 7,1-9. Каква је била Аврамова реакција на сусрет са Мелхиседеком? На основу тих текстова, колико далеко у прошлост сеже та пракса?

Прво спомињање десетка у Библији налазимо у тексту 1. Мојсијева 14, који говори о Мелхиседековом сусрету са Аврамом. Последње спомињање десетка у Библији позива се на исти сусрет (видети Јеврејима 7,1-9). У извештају из Јеврејима посланице запазите да ни Мелхиседек ни Христос нису били из Левијевог племена, тако да десетак претходи посебној служби Левита, а наставља се и после ње. Према томе, десетак није искључиво јеврејски обичај и није настао са Јеврејима код Синаја.

Прочитајте стихове 1. Мојсијева 28,13.14.20-22. Шта је Бог обећао да ће учинити за Јакова, и какав је био Јаковљев одговор Богу?

Пошто је отишао од куће, бежећи од свог љутитог брата Исава, Јаков је једне ноћи сањао лестве које су се пружале од земље до неба. Анђели су се пењали и силазили дуж њих. А Бог који је стајао на њиховом врху, обећао је да ће бити са Јаковом и да ће га једног дана вратити кући. Тај усамљени младић је доживео истинско обраћење и рекао: „Господ ће ми бити Бог... и што ми год даш, од свега ћу десето дати теби“ (1. Мојсијева 28,21.22).

Зашто је важно разумети да десетак, као ни субота, није нешто што потиче из древног израелског правног, па ни верског система? Какву поруку би ми, који живимо после крста, требало да извучемо из те чињенице?

ГДЕ СУ СПРЕМЕ?

Прочитајте стих Малахија 3,10. Шта можемо научити из тог стиха кад је реч о томе где наш десетак треба да се упути?

Мада у самом тексту нису дата конкретна упутства, ипак је очигледно да је Божји народ знао на шта се мислило под речју „спреме“. Јер, Бог је у свој налог укључио напомену: „Да буде хране у мојој кући“. Његов народ је разумео да је „Божја кућа“ у почетку било светилиште – сложени шатор израђен према нарочитим упутствима датим Мојсију на гори Синај. Касније, кад је Израел живео у Обећаној земљи, њена главна локација била је најпре у Силому, а затим, трајније, у јерусалимском храму.

Прочитајте текст 5. Мојсијева 12,5-14. Ти стихови не указују на то да су Божја деца могла слободно да одлучују о томе у шта ће се њихов десетак улагати. Која начела из тих стихова можемо да преуземо за себе данас?

Као чланови Божје породице, ми желимо да разумемо и спроводимо Његову вољу у погледу тога шта треба да радимо са својим десетком. Из библијског наратива сазнајемо да је Божји народ требало да путује у Јерусалим три пута годишње – у време Пасхе, Педесетнице и празника Сеница (2. Мојсијева 23,14-17), како би се поклонили Богу, славили Га и лично приложили своје десетке и дарове. Затим би Левити разделили десетак својој браћи по целом Израелу (видети текстове 2. Дневника 31,11-21; Немија 12,44-47; Немија 13,8-14). У складу с тим библијским принципом о централном спремишту, Црква адвентиста седмог дана одредила је локалне црквене области, мисијска поља и уније као спремишта у име светске цркве, из којих се плаћа проповедничка служба.

Ради погодности верника, десетак се доноси у локалну цркву, чији чланови, као део свог искуства богослужења, прилажу десетке и дарове, мада неки врше и уплате преко интернета. Благајници локалне цркве затим прослеђују десетак у спремиште области. Тај систем управљања десетком, замишљен и прописан од стране самог Бога, омогућује Цркви адвентиста седмог дана да има све већи утицај широм света.

Замислите када би свако одлучио да свој десетак даје коме он хоће, а на уштрб саме Адвентистичке цркве. Шта би се тада десило с нашом црквом? Зашто би, дакле, та пракса била нешто веома лоше и супротно Светом писму?

СВРХА ДЕСЕТКА

Прочитајте текстове 3. Мојсијева 27,30 и 4. Мојсијева 18,21.24. Шта Бог предлаже да се уради са десетком?

Будући да је Бог власник свега (Псалми 24,1), Њему новац очигледно није потребан. Али, пошто десетак припада Њему, Он нам говори шта с њим да радимо, а то је да Његов десетак користимо за подршку еванђеоској служби. Према томе, потребе поповедника задовољавају се од Божјег десетка.

Припадницима Левијевог племена – свештеничким снагама Старог завета – нису била дата велика имања као осталим племенима. Они су добили одређене градове, укључујући градове за уточиште, око којих је било тек толико земље да би се садиле баште за личну употребу. Издржавали су се од десетака осталих племена, а и сами су давали десетак од својих прихода.

Прочитајте текст Дела 20,35. Коју поруку ту налазимо, и како је она повезана са питањем десетка?

Десетак је важан јер нам помаже да успоставимо однос поверења са Богом. Узети десети део својих прихода и „дати га“ (мада, технички, то ионако припада Богу) заиста представља чин вере, а само испољавањем вера може да расте.

Сетите се, на пример, и тога да, у последњим временима, они који буду верни неће моћи ни да купују ни да продају, као што је приказано у 13. и 14. поглављу Откривења (видети 11. Поуку). Имати развијено поверење у Бога, у Његово провиђење, моћ и љубав, биће од највеће важности када буде изгледало да је цео свет против нас. А верност у давању десетка сигурно може допринети развијању тог поверења. Чак и пре тог времена, колико је важно за све нас да научимо да се ослањамо на Бога, каква год да је наша ситуација.

Други важан разлог за верност у финансијском погледу је приступ обећаним Божјим опипљивим благословима. Као део споразума о десетку, Бог нам је обећао благослове који су тако велики да нећемо имати довољно места да их примимо. А онда ћемо, од тог вишка, моћи да помогнемо другима и подржимо Божје дело својим прилозима.

На које начине сте искусили да је заиста „блаженије давати него примати“?

ДЕСЕТАК ОД БРУТО ИЛИ НЕТО ПРИХОДА?

Десетак обрачунавамо од својих „примања“ ако радимо за плату, или од „добити“ ако смо samozапослени и имамо сопствени бизнис. У многим земљама, влада одбија порез од плате радника да би покрила трошкове услуга које се врше за народ, као што су послови безбедности, изградња путева и мостова, накнаде за незапослене, итд. Кад је реч о бруто и нето приходима, кључно питање је да ли десетак обрачунавамо пре или после одбијања таквих пореза. Они који су samozапослени имају пуно право да трошкове пословања изузму приликом утврђивања своје стварне добити пре него што им се одбију лични порези.

Студије о навикама верника, кад је реч о давању, откривају да већина адвентиста седмог дана десетак одваја од својих бруто прихода, то јест, пре него што се одбију порези.

Прочитајте текст 1. О царевима 17,9-16. У каквој ситуацији је била та удовица пре него што је Илија дошао код ње? Шта је пророк тражио да она прво учини, пре него што се побрине за себе и свог сина? Шта можемо научити из тог извештаја у вези са питањем десетка?

Удовици из Сарепте Бог је рекао да ће човек Божји доћи да је види (1. О царевима 17,9). Када је Илија стигао, она му је описала своје страшне околности. Илија је најпре замолио да му да воде, а затим додао: „Не бој се, иди, зготови како си рекла; али умијеси прво мени један колачић од тога, и донеси ми, па последије готови себи и сину својему. Јер овако вели Господ Бог Израилев: „Брашно се из здјеле неће потрошити нити ће уља у крчагу нестати докле не пусти Господ дажда на земљу“ (1. О царевима 17,13. 14).

Да ли је то била себичност с његове стране, или је он једноставно тестирао њену веру – односно, допуштао јој да испољи веру? Одговор се сам намеће.

Да ли ћемо десетак одвајати од бруто или нето прихода препуштено је сваком од нас да одлучи. Црква нам не одређује шта треба да радимо, и то с разлогом. На крају крајева, свако треба да направи лични избор, али шта год да радимо, не смео осуђивати оне који раде другачије. Свако од нас појединачно мораће да одговара Богу, и једино Богу, за своје одлуке. „Свако треба сам себе да преиспита, а препушта му се да даје онако како је у свом срцу наумио.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 4, p. 469.

Како неке ко никада није дао десетак описати благослове који произлазе из његовог давања? Који су то благослови и како давање десетка јача вашу веру?

ПОШТЕЊЕ И ВЕРНОСТ У ДАВАЊУ ДЕСЕТКА

Прочитајте 1. Коринћанима 4,1.2. Као Божја деца и управитељи Његових добара, какви људи смо позвани да будемо?

Шта уопште значи бити веран у давању десетка? Ове седмице осврнули смо се на неколико саставних елемената десетка:

1. Износ – који је десетина, или 10 процената од наших доходака или добити.
2. Доношење у спремиште – место одакле се плаћају проповедници еванђеља.
3. Указивање части Богу одвајањем првог дела својих прихода.
4. Употреба у исправну сврху – за подршку проповедничке службе.

Наша одговорност као чланова цркве је да испунимо прве три ставке. Одговорност управитеља спремишта је да се побрину да средства од десетка буду правилно искоришћена.

Осим тога, за разлику од добровољних дарова, десетак није нешто што је препуштено нашем слободном избору. Десетак и спремиште су део наших дужности. Те параметре не постављамо ми већ Бог. Ако не вратимо пуних 10 процената своје „добити“, ми заправо не дајемо десетак. И ако не донесемо тих 10 процената у „спреме“, ни тада заправо не дајемо десетак.

Прочитајте текст Матеј 25,19-21. Када ћемо бити позвани да положимо рачун о томе како смо управљали Божјим средствима? Шта ће бити речено онима који су били верни у финансијском смислу?

„Донесите све десетке у спреме“ (Малахија 3,10) – то је Божја заповест. С друге стране, позив на захвалност и дарожљивост није упућен. То је питање личног поштења. Међутим, десетак је Господњи, и Он нам налаже да Му вратимо оно што је Његово.“ – Елен Г. Вајт, Васпитање, стр. 138 (оригинал). Приставско управљање за Бога представља јединствену привилегију, али исто тако и одговорност. Он нас благосиља и издржава, а од нас тражи само десети део. Затим, Он свој десетак користи како би обезбедио оне који раде у проповедничкој служби, као што је чинио за Левијево племе у време древног Израела.

Неки тврде да им се не допада како се њихов новац од десетка користи и зато не дају десетак или свој новац усмеравају негде другде. Међутим, где је то Бог рекао: „Донесите десетке у спреме, али само ако сте сигурни да их спреме правилно користе“?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте најсвеобухватнији спис Елен Г. Вајт на тему десетка у 9. свесци Сведочанстава за заједницу (*Testimonies for the Church*, vol. 9), стр. 245-252 (оригинал). Проучите Одељак III књиге *Counsels on Stewardship*, р. 65-107.

„Кад би се сви десети нашег народа сливали у ризницу Господњу као што треба, примили бисмо такве благослове да би се дарови и приноси за свете сврхе удесетостручили, и тако би канал између Бога и човека остао отворен.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 4, р. 474. То је невероватна изјава. Да смо сви верни у давању десетка, Бог би нас тако благословио средствима да би се наши приноси увећали за 1000 процената.

„У трећем поглављу Књиге пророка Малахије наводи се споразум који је Бог склопио са човеком. Ту Господ врло конкретно говори о томе какву ће улогу Он одиграти, изливајући обилне дарове на оне који Му буду верно узвраћали давањем својих десетака и приноса.“ – Ellen G. White, *Review and Herald*, December 17, 1901.

„Сви би требало да имамо на уму да оно што Бог од нас тражи лежи у основи сваког другог захтева. Он нас дарује обилно, а споразум који је склопио са људским родом предвиђа да човек десети део свега што поседује треба да врати Богу. Господ својим приставима милостиво поверава своје благо, али о десетку каже: То је моје. Управо у сразмери са оним што му Бог даје, човек треба верно да враћа Богу десети део своје имовине. То је Исус Христос лично тако уредио.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 6, р. 384.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Позабавите се више том мишљу да обичај давања десетка није настао у древном Израелу. Како нам та чињеница помаже да сагледамо трајну природу те наше обавезе према Богу?
2. Разговарајте у разреду о питању постављеном на крају проучавања предвиђеног за понедељак. Замислите шта би се десило кад би људи одлучили да свој десетак шаљу негде другде. Шта би било с нашом црквом? Да ли бисмо и даље имали цркву? Шта је погрешно у размишљању типа: *Мој десетак је ионако сувише мали у односу на све остало, тако да није ни важан?* Шта би било кад би сви тако размишљали?
3. Поделите са другима оно што сте научили и искусили захваљујући давању десетка. Чему можете научити друге у вези с тим обичајем?

ПРИНОСИ ЗА ИСУСА

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Коринћанима 9,6.7; 5. Мојсијева 16,17; Псалми 116,12-18; 1. Дневника 16,29; Марко 12,41-44; Марко 14,3-9.

Текст за памћење: „Шта ћу вратити Господу за сва добра што ми је учинио? Узећу чашу спасења, и призваћу име Господње. Извршићу обећања своја Господу пред свијем народом његовијем“ (Псалми 116,12-14).

Осим десетка, ту су и приноси, који се издвајају од оних 90 процената који нам преостају након што десетак вратимо Богу. Ту почиње великодушност. Божји народ је давао различите врсте приноса, као што су жртве за грех у одговору на Божју милост, или жртве захвалности за Његову заштиту, за благослове здравља, благостања и увек присутну помоћ. Давали су се и прилози за сиромашне, као и за изградњу и одржавање богомоље.

Кад узмемо у обзир величину Божјих дарова за нас, тада на давање својих прилога почињемо да гледамо као на нешто више од скупљања средстава за попљочавање паркинга испред цркве или куповину хорских униформи. Ми своје дарове приносимо као одговор на оно што је Бог учинио за нас, посебно кроз Исусову жртву. „Да имамо ми љубав к њему, јер он најприје показа љубав к нама“ (1. Јованова 4,19). А онда црква, било на локалном, обласном или светском нивоу, користи наше дарове како би унапредила Божје дело. Ове седмице размотрићемо шта Библија има да каже о приносима као једном виду нашег управљања Божјим пословима на земљи.

ПОБУДЕ ЗА ДАВАЊЕ

Ми волимо Бога јер је Он први заволео нас. Наше давање је одговор на невероватан дар који је Он нама дао у Исусу. Заправо, речено је да: „Господу нису потребни наши прилози. Ми Га не можемо обогатити својим даровима. Као што псалмиста каже: 'Од тебе (је) све, и из твојих руку примивши дасмо ти.' Ипак, Бог нам допушта да покажемо колико ценимо Његове дарове, тако што ћемо улагати самопожртвоване напоре да их проширимо и на друге људе. То је једини начин да изразимо своју захвалност и љубав према Богу. Он нам није оставио никакву другу могућност.“ – Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, p. 18.

Када „свој“ новац предамо Исусу, то заправо јача нашу љубав према Њему и другима. Дакле, новац може бити истинска сила за добро. Исус је више времена провео говорећи о новцу и богатству него о било којој другој теми. Сваки шести стих код Матеја, Марка и Луке бави се новцем. А добра вест еванђеља је да нас Бог може ослободити љубави према новцу и склоности да га злоупотребавамо.

Прочитајте текстове Матеј 6,31-34 и 5. Мојсијева 28,1-14. Шта Бог обећава да ће учинити за нас ако Му будемо послушни? Да ли је себично с наше стране ако се позивамо на Божја обећања?

Наши приноси су доказ спремности да се жртвујемо за Бога. Они могу представљати дубоко духовно искуство, израз чињенице да смо свој живот у потпуности предали Богу као свом Господару. За нас, као што један енглески идиом дословно каже, то је „стављање новца тамо где су нам уста“ (то јест, давање за оно о чему говоримо – прим. прев.). Ви можете говорити да волите Бога, али ваши великодушни прилози помажу да се та љубав обелодани (па чак и да ојача).

Дар потиче из срца које се узда у једног личног Бога – Онога који се непрестано стара за наше потребе на начин који Он види као најбољи. Наши приноси почивају на уверењу да смо нашли сигурност спасења у Христу. То није покушај да се Бог умилостиви, нити тражење Његовог прихватања. Напротив, наши приноси потичу из срца које је вером прихватило Христа као једино и довољно средство благодати и спасења.

Прочитајте текст 2. Коринћанима 9,6.7. Шта нам Господ ту говори? Шта значи давати „по вољи својега срца“? Како учимо да радосно дајемо?

КОЛИКО ОДВОЈИТИ ЗА ПРИНОСЕ?

Прочитајте текст 5. Мојсијева 16,17. Уместо процента, који критеријум Бог поставља као основ за утврђивање износа наших приноса?

Наши приноси представљају одавање признања и израз захвалности Богу за изобилан дар живота, спасења, хране, пића и сталних благослова многих врста. Дакле, као што смо приметили у претходном одломку, износ наших приноса заснива се на ономе чиме смо благословени.

„Коме је год много дано много ће се искати од њега“ (Лука 12,48).

Прочитајте текст Псалми 116,12-14. Како треба да одговоримо на питање постављено у 12. стиху? Како се новац уклапа у тај одговор?

Како бисмо икад могли да се одужимо Богу за све благослове које нам даје? Једноставно речено, ми то не можемо. По свему судећи, најбоље што можемо да учинимо јесте да будемо великодушни у прилагању за Божје дело и помагању ближњима. Када је своје ученике послао на мисионско путовање, Исус им је рекао: „Забадава сте добили, забадава и дајите“ (Матеј 10,8). Наши прилози доприносе пре свега развоју христоликог карактера у нама самима. На тај начин се мењамо од себичних појединаца у оне који пружају љубав. Ми треба да водимо рачуна о Божјем делу и о другим људима као што је Христос то чинио.

Имајмо увек на уму да „Богу тако омиље свијет да је... дао“ (видети Јован 3,16). Насупрот томе – са истом сигурношћу с којом дан следи ноћ – што више гомиламо за себе, то постајемо себичнији у свом срцу, а и осећамо се све лошије.

На нама је да одредимо који ћемо износ давати и ко ће примити наше дарове. Али давање прилога Господу свакако је хришћанска дужност са јасним духовним и моралним последицама. Занемарити је значи нанети себи штету на духовном плану, можда и већу него што смо тога свесни.

Шта ваши прилози и ваш став о њиховом давању говоре о вашем односу према Богу?

ПРИЛОЗИ И БОГОСЛУЖЕЊЕ

Библија нам не даје неки строго одређен редослед активности током богослужења. Међутим, чини се да је најмање четири појединости увек присутно на богослужењима. У Новом завету та листа укључује проучавање/проповедање, молитву, музику и давање десетака и приноса.

Три пута годишње требало је да се сви Израелци (и њихове породице) појаве пред Господом у Јерусалиму. А изричито је речено: „Нико да не дође празан пред Господа“ (5. Мојсијева 16,16). Другим речима, део богослужења односио се на враћање десетка и давање приноса. На Пасху, Педесетницу и празник Сеница Божја деца су доносила своје десетке и приносе. Тешко је и замислити да би неко на те светковине дошао празних руку.

Дакле, за древни Израел је давање десетка и приноса представљало централни део искуства богослужења. Обожавање, право обожавање, подразумева изразе хвале и захвалности Богу, али не само речима, песмама и молитвама, већ и доношењем приноса у дом Господњи. Они су их доносили у храм, а ми их доносимо у цркву суботом (бар као један од начина да вратимо своје десетке и приносе), што је чин богослужења.

Прочитајте следеће текстове: 1. Дневника 16,29; Псалми 96,8,9 и Псалми 116,16-18. Како да начела која су ту изнета применимо на сопствено искуство богослужења?

Као Божја деца, задужена да управљају Његовим пословима на земљи, имамо привилегију, прилику и одговорност да Му доносимо своје приносе. Ако нам је Господ дао децу да их одгајамо за Њега, онда радост давања десетка и приноса треба да поделимо с њима током Суботне школе и црквених служби. Понегде људи враћају десетак преко интернета или на неки други начин. Како год да то радимо, давање десетка и приноса је део нашег искуства прослављања Бога.

Какво је ваше лично искуство у вези са улогом коју давање десетка и приноса има у оквиру богослужења? Како тај обичај утиче на ваш однос са Богом?

БОГ ВОДИ РАЧУНА О НАШИМ ПРИНОСИМА

Прочитајте текст Марко 12,41-44. Било да смо богати или не, какву поруку можемо извући из те приче? Који нам је принцип ту предочен и како га можемо применити на сопствено искуство богослужења?

Исус и Његови ученици налазили су се у дворишту храма где су биле смештене „хазне“ – ризнице, и Он је посматрао оне који су доносили своје дарове. Био је довољно близу да би видео како је удовица дала два бакарна новчића. Приложила је све што је имала. „Али Исус је разумео њене побуде. Она је веровала да је служба у храму божански установљена, и била је жељна да учини све што је у њеној моћи како би је подржала. Учинила је колико је могла, а њен чин је забележен у знак сећања на њу за сва времена, и на њену радост у вечности. И срце јој је пошло за тим даром, а његова вредност се процењује не на основу вредности новчића, већ на основу љубави према Богу и заинтересованости за Његово дело, што ју је подстакло на тај чин.“ – Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, p. 175.

Још нешто што је веома значајно јесте чињеница да је то једини дар који је Исус икада похвалио – дар цркви која се спремила да га одбаци, цркви која је увелико одступила од свог позива и мисије.

Прочитајте текст Дела 10,1-4. Зашто је римског капетана посетио небески анђеоло? Која су два његова дела забележена на небу?

Очигледно је не само да се наше молитве чују на небу, већ да се и побуде за наше дарове бележе. У наведеном тексту примећује се да је Корнелије био великодушни давалац. „Јер гдје је ваше благо, ондје ће бити и срце ваше“ (Матеј 6,21). Корнелијево срце је пратило његове дарове. Био је спреман да сазна више о Исусу. Молитва и милостиња уско су повезане и показују нашу љубав према Богу и нашим ближњима – два велика принципа Божјег закона: „Љуби Господа Бога својега свијем срцем својијем, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свом мисли својом; и ближњег својега као самога себе“ (Лука 10,27). Први се открива кроз молитву, други кроз милостињу.

ПОСЕБНИ ПРОЈЕКТИ – ДАВАЊЕ ИЗ ВЕЛИКИХ ТЕГЛИ

Истраживања су показала да је тек око 9 одсто људске имовине ликвидно и да би се одмах могло дати као прилог. Готовина, чекови, штедња, улагања на тржишту новца, итд., углавном се сматрају ликвидном имовином, бар у случају оних који тако нешто поседују. Већина наше имовине, око 91 одсто, „уложено“ је у некретнине, као што су наши домови, у стоку (ако смо на селу) и друге неликвидне поседе.

Разлике у процентима ликвидних и неликвидних средстава могу се илустровати стављањем 1.000 новчића у две различите стаклене тегле, при чему 10 новчића представља сваки проценат. Дакле, имали бисте 90 новчића у малој тегли која представља 9 процената ликвидне имовине и 910 новчића у огромној тегли која представља 91 проценат неликвидне имовине.

Већина људи своје прилоге или доприносе даје из мале тегле – из својих ликвидних средстава. То је оно што имају на свом текућем рачуну или у новчанику. Међутим, кад се неко нечим заиста одушеви, онда даје из велике тегле. Библија износи много таквих прича.

Прочитајте текстове Марко 14,3-9 и Јован 12,2-8. Ко су били главни ликови на Симоновој гозби? Која је била вредност Маријиног дара? Зашто је помазала Исуса баш у том тренутку?

Маријин поклон је вредео 300 денара, што је била пуна годишња плата. Био је то, највероватније, поклон из „велике тегле“. После тог догађаја Јуда је издао Исуса за нешто више од једне трећине тог износа — поклон из „мале тегле“, 30 сребрника (Матеј 26,15). Потребна је права љубав и посвећеност да би се давали дарови из велике тегле – од наших улагања. Међутим, ако постанемо похлепни, као Јуда, може се десити да своју душу продамо у бесцење.

Варнавин рад и залагање помињу се 28 пута у Новом завету. Знамо га првенствено као пратиоца апостола Павла и великог мисионара. Али темељ свему томе положен је већ у првом тексту у ком се он помиње. У тексту Дела 4,36.37 читамо о његовом давању, о дару из заиста „велике тегле“. Какав моћан пример Христових речи: „Јер гдје је ваше благо, ондје ће бити и срце ваше“ (Матеј 6,21).

Зашто је пожртвовано давање једнако важно за даваоце као и за примаоце?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У небеској „књизи за спомен“ бележи се такође и финансијска верност чланова Божје породице. „Анђео записничар прави белешку о сваком прилогу посвећеном Богу и положеном у ризницу, као и о коначном резултату средстава прикупљених на тај начин. Божје око запажа сваки новчић који је посвећен Његовом делу, и види да ли је давалац то учинио с вољом или преко воље. Бележи се и побуда за давање. Они самопожртвовани, посвећени, који враћају Богу оно што је Његово, како Он од њих тражи, биће награђени према својим делима. Чак и ако се тако посвећена средства погрешно користе, па се не постигне циљ који је дародавац имао на уму – слава Божја и спасење душа – они који су принели жртву у искренности душе, имајући у виду само Божју славу, неће остати без своје награде.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 2, p. 518.

„Бог жели да се људи моле и да праве планове за напредовање Његовог дела. Међутим, попут Корнелија, ми треба да сјединимо молитве са давањем. Наше молитве и милостиње треба да изађу пред Бога као спомен. Вера без дела је мртва, а без живе вере није могуће угодити Богу. Док се молимо, треба да чинимо све са своје стране, улажући и труд и средства у испуњење наших молитава. Ако поступамо у складу са својом вером, нећемо бити заборављени од Бога. Он запажа свако дело љубави и самоодрицања. Он ће отворити путеве да бисмо своју веру могли да покажемо кроз дела.“ – Ellen G. White, *Atlantic Union Gleaner*, June 17, 1903.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. У ком смислу молитва и давање иду заједно? Односно, како молитва може да нам помогне да знамо шта треба да дамо, када и колико да дамо?
2. Један познати часопис у Сједињеним Државама објавио је причу о младим професионалцима са Вол Стрита који зарађују огромне своте новца, а ипак су несрећни, празни, уплашени и забринути. Један од њих, портфолио менаџер, изјавио је: „Каквог ће значаја после моје смрти имати то што сам у свој портфолио успео да додам још један проценат добити?“ Које поуке можемо извући из те приче кад је реч о томе како давање, чак и самопожртвовано давање, може бити од велике духовне користи за даваоца, јер нам помаже да се ослободимо од „пријевара богатства“ (Матеј 13,22)?
3. У наведеном цитату Елен Г. Вајт, запазите опаску о средствима која се „погрешно користе“. Зашто је важно да ми који дајемо имамо на уму њену крајњу поруку?

ИЗЛАЖЕЊЕ НА КРАЈ СА ДУГОВИМА

Текстови за проучавање у току седмице: 5. Мојсијева 28,1.2.12; Матеј 6,24; 1. Јованова 2,15; Приче 22,7; Приче 6,1-5; 5. Мојсијева 15,1-5.

Текст за памћење: „Богат господари над сиромасима, и ко узима у зајам бива слуга оному који даје“ (Приче 22,7).

Једна од дефиниција дуга гласи: „Живети данас од онога што очекујете да ћете зарадити у будућности“. Изгледа да је задуживање данас постало начин живљења, али то не би требало да важи за хришћане. Библија обесхрабрује задуживање. У Светом писму дуговање се помиње најмање 26 пута, и то увек у негативном смислу. Не каже се да је позајмљивање новца грех, али се говори о често лошим последицама задуживања. Разматрајући финансијске обавезе, апостол Павле је саветовао: „По-дајте дакле свакоме шта сте дужни: коме дакле порезу, порезу; а коме царину, царину; а коме страх, страх; а коме част, част. И не будите никоме ништа дужни осим да љубите један другога; јер који љуби другога закон испуни“ (Римљанима 13,7.8).

Зашто је задуживање постало такорећи међународна пошаст на свим нивоима – личном, корпоративном и државном? Свако друштво је одувек имало бар мали проценат оних који су били у дуговима. Међутим, данас се много већи број људи задужује, а то скоро никад није у њихову корист.

Ове седмице размотрићемо разлоге за задуживање и како се носити са дуговима. Можда ви лично немате дугова, али би ове вредне информације могли да поделите са породицом и пријатељима којима би биле од користи.

ПРОБЛЕМИ СА ДУГОВАЊЕМ

Прочитајте текст 5. Мојсијева 28,1.2.12. Какав је Божји идеал за Његову децу кад је реч о дуговању? Како да они достигну тај идеал? И мада су прилике у древном Израелу биле доста другачије од наших, која начела можемо извући из њихових околности и применити их на оне у којима се ми данас налазимо?

Истраживања показују да постоје три главна разлога из којих људи западају у финансијске тешкоће. Наводимо их овде по редоследу учесталости.

Први је незнање. Многи људи, чак и они образовани, финансијски су неписмени. Они једноставно никад нису били поучени библијским, па чак ни секуларним принципима управљања новцем. Ипак, има наде! Ова поука ће им пружити једноставан преглед тих принципа и предлоге за њихову примену.

Други разлог за финансијске тешкоће је похлепа или себичност. Поводећи се за рекламама и личним жељама, људи једноставно живе изнад својих могућности. Нису спремни да живе у ономе, да возе и облаче оно што заиста могу себи да приуште. Многи од тих људи такође сматрају да су сувише сиромашни да би давали десетак. Као последица тога, живе свој живот без Божје обећане мудрости и благослова (видети Малахија 3,10.11; Матеј 6,33). И за њих има наде, али то захтева промену срца – и дух довољности.

Трећи разлог из ког људи западају у финансијске тешкоће су њихове личне недаће. Можда су доживели тешку болест без одговарајућег здравственог осигурања. Можда их је напустио расипнички настројен брачни друг. Можда је нека природна катастрофа збрисала њихову имовину. Или су рођени и одрасли у крајњем сиромаштву. Има наде и за те људе. Иако је њихов пут тежи, и њихове невоље се могу превазићи. Промена може доћи у виду подршке хришћанских пријатеља, усмерења и помоћи побожних саветника, напорног рада у комбинацији са добрим образовањем, или Божје промисли и Његових благослова.

Ипак, који год да је разлог нашег задуживања, чак и ако је до тога дошло нашом кривицом, дуг се може ублажити. Али, они који се налазе у дуговима мораће да унесу неке промене у свој живот, потрошњу и финансијске приоритете.

Прочитајте текст 1. Тимотију 6,6-9. Шта Павле ту говори на шта сви ми треба да обратимо пажњу? Шта те речи вама значе, и на који начин можете боље да следите то чему нас Божја Реч учи?

СЛЕДИТИ ПОБОЖАН САВЕТ

Ми смо материјална бића и живимо у материјалном свету – свету који понекад може бити веома примамљив. Морали бисте бити начињени од челика и синтетичког уља, а не од крви и меса, па да никад не осетите привлачност материјалних добара и жељу за богатством. Ко од нас није, у овом или оном тренутку, маштао о томе да буде богат или да добије новац на лутрији?

Мада се сви с тим суочавамо, и мада у напорима да добро зарадимо за живот, па чак и да се обогатимо, нема ничег лошег самог по себи, нико од нас не би смео да подлегне замци да од новца, богатства и материјалних поседа прави идоле. Обећана нам је божанска сила да бисмо остали верни ономе што знамо да је исправно. То је веома важно, јер је жудња за богатством и материјалним добрима довела до пропасти многих душа.

Прочитајте текстове Матеј 6,24 и 1. Јованова 2,15. Мада је различито изражена, која је заједничка тема та два текста?

Нажалост, љубав према свету може бити толико јака да људи западају и у дугове како би – као што се надају – задовољили ту љубав. (Међутим, то никад не успева; видети текст Проповедник 4,8.) А будући да је дуг једна од сотонских замки за душе, логично је да би Бог за своју децу желео да буду без дугова. Он нам кроз целу Библију и преко пророчког дара даје савете који ће нас довести до финансијске слободе.

Прочитајте стихове Псалми 50,14.15. Какав животни став Божји народ треба да заузме? Шта значи „извршити своје завете“?

У чланство Цркве улазимо са хвалом и захвалношћу нашем Богу, који нас је створио и откупио. У тачки 9 (од 13) наших крштеничких завета, поставља се питање: „Да ли верујете у црквену организацију? Да ли је ваш циљ да служите Богу и подржавате Цркву својим десецима и приносима, као и својим личним трудом и утицајем?“ Као адвентисти седмог дана, сви смо одговорили потврдно. Дакле, тај текст (Псалми 50,14.15) је обећање онима који показују захвалност Богу и верно испуњавају своје завете.

Шта ваше одлуке говоре о томе колико добро се носите са дражима овог света? Зашто улагање труда да бисте добро зарадили за живот није нужно исто што и прављење идола од богатства и новца? Како можемо научити да препознајемо разлику?

КАКО ДА СЕ ОСЛОБОДИМО ДУГА

Прочитајте Приче 22,7. У ком смислу се ми налазимо у власти свог зајмодавца?

Шта можемо предузети да бисмо се избавили из те несрећне ситуације? Ако сте у дуговима, следећи преглед ће вам помоћи да започнете процес ослобађања. План је једноставан. Састоји се од једног предуслова и три корака.

Предуслов је да будемо посвећени Богу и верни у враћању Његовог светог десетка, како бисмо имали приступ Његовој мудрости и благословима. Јер Бог жуди да благослови оне који Му се поковавају.

Први корак је да се прогласи мораторијум на додатно задуживање – нема више потрошње на кредит. Ако не узајмљујете новац, не можете се задужити. Ако не узајмљујете све више новца, не можете се додатно задужити.

Други корак је склапање завета са Богом да ћете од овог тренутка, како вас Он буде благосиљао, отплаћивати своје дугове што је пре могуће. Када вас Бог финансијски благослови, употребите новац да смањите дугове – а не да купите више ствари. Овај корак је вероватно најважнији. Већина људи, када добије неочекивани новац, једноставно га потроши. Немојте то чинити, већ употребите та средства да бисте остварили свој план за смањење дуга.

Трећи корак је крајње практичан. Направите листу свих својих дугова, од највећег до најмањег, према опадајућем редоследу. За већину породица хипотека на кућу је на врху листе, а кредитна картица или лични дуг на дну. Почните тако што ћете редовно уплаћивати макар минималан износ дуга који вам доспева за плаћање на месечном нивоу. Затим, удвостручите или повећајте како знате и умете своје уплате за дуг са дна листе. Бићете пријатно изненађени којом брзином ћете успети да се ослободите тог најмањег дуга. Затим исти износ који сте уплаћивали за најмањи дуг додајте основној уплати за следећи дуг на листи. Како се будете ослобађали мањих дугова са високим каматама, остајаће вам изненађујуће велика количина новца за отплату дугова који су следећи по величини.

Бог очигледно не жели да будемо у дуговима. Када склопе завет са Богом, многе породице откривају да их Он благосиља на неочекиване начине, а њихов дуг се смањује брже него што су очекивали. Пратећи та три једноставна корака, многе породице су се ослободиле дугова. И ви то можете! Кад Бога ставите на прво место, добићете Његову мудрост и благослов за управљање оним што вам је поверио.

„Не будите среброљупци; будите задовољни онијем што имате. Јер он рече: нећу те оставити, нити ћу од тебе отступити“ (Јеврејима 13,5). Како би примена тих речи могла увелико да помогне људима да избегну задуживање?

ЈЕМСТВО И ШЕМЕ ЗА БРЗО БОГАЋЕЊЕ

Библија је врло јасна у томе да Богу није по вољи кад Његова деца прихватају одговорност за туђе дугове. У књизи Приче Соломунове Господ нас упозорава на јемство – односно, Он је против тога да се обавезујемо да будемо јемци (жиранти) за друге.

Прочитајте Приче 6,1-5; Приче 17,18 и Приче 22,26. Која порука се ту налази?

До јемства обично долази када особа са лошом кредитном способношћу тражи зајам од кредитне установе, али не испуњава услове да га добије. Тада службеник те установе саопштава свом неквалификованом клијенту да ће му се кредит одобрити уколико неког пријатеља са добрим кредитним способностима наговори да потпише зајам заједно с њим, при чему ће банка тог супотписника сматрати одговорним у случају неизвршења обавеза.

Понекад ће вам неки члан цркве прићи и замолити вас да потпишете његов уговор о зајму (да му будете жирант). Ваш одговор би требало да гласи: „Библија ми каже да то никада не радим.“ Библија нас подстиче да пружамо помоћ онима којима је потребна, али не и да прихватамо одговорност за њихове дугове.

Тинејџери понекад траже од својих родитеља да им буду жиранти за куповину првог аутомобила. А одрасла деца могу тражити од родитеља да потпишу њихов пословни зајам. И у том случају важи исто правило. Прикладно је помагати другима кад постоји стварна потреба, али не треба бити јемац за туђе дугове. *Истраживања показују да 75 одсто оних који су се потписали као жиранти на крају мора да плаћа туђи дуг!*

Прочитајте Приче 28,20 и 1. Тимотију 6,9.10. Које упозорење ту налазимо?

Шеме за брзо богаћење су још једна финансијска замка; готово гарантовано доводе до финансијске пропасти оних који се у њих ухвате. Кад нешто звучи сувише добро да би било истинито, сигурно и јесте тако. На тај начин многи бивају оштећени емоционално и финансијски. Додатна трагедија у вези с таквим подмуклим плановима је то што, у много случајева, људи морају да позајме новац да би се у њих уопште укључили. Многи животи и породице уништени су плановима за брзо богаћење који на крају обogaћују само преваранте који су их осмислили, а на рачун оних који упадну у њихову замку. Ако неки пријатељ, па чак и вољена особа, покуша да вас увуче у једну од тих шема, бежите. И то не лаганим темпом. Трчите што брже можете.

РОКОВИ ОТПЛАТЕ И УСЛОВИ ЗАДУЖИВАЊА

Прочитајте текст 5. Мојсијева 15,1-5. Шта је Господ захтевао од свог народа, као што нам ови стихови откривају?

У складу са осталим седмогодишњим прописима (2. Мојсијева 21,2; 3. Мојсијева 25,3,4), уређивале су се не само обавезе према робовима, слугама и земљи, већ и зајмодавцима. Пошто зајмодавци нису били спремни да опраштају дугове, најдужи рок за отплату био је седам година. Шта год још могли да закључимо на основу ових стихова, они јасно показују да је Господу било стало до таквих финансијских питања, посебно кад су се тицала односа према другим Израелцима. Ти стихови такође показују да је Господ признавао реалност дуга, колико год он био лош. Такође је наглашавао да би га требало избегавати колико год је могуће.

Данас, насупрот томе, у многим деловима света узимају се кредити за куповину стана или куће на 30 и 40 година. Чини се да је један од разлога што станови и куће толико коштају управо тај што су доступни кредити за њихову куповину.

Осим тога, многи родитељи и студенти питају се да ли да позајме новац за школовање. По правилу, стицање факултетске дипломе увећава способност појединца за стицање већих зарада до краја његовог живота. Неки ће морати да позајме нешто новца како би платили своје школовање, али треба да имају на уму следеће факторе. Мораће да га врате с каматом. Боље је конкурисати за све стипендије које је могуће добити. Треба радити и уштедети за школовање колико год је могуће. Треба похађати само оне предмете који ће довести до запослења. И родитељи треба да помогну. У библијска времена родитељи су својој деци давали пољопривредно земљиште како би могли да зарађују за живот. Данас би то „наслеђе“ вероватно требало да буде образовање, како би могли да постану независне одрасле особе.

У идеалном свету не би било задуживања и дуга. Али пошто не живимо у таквом свету, можда ће понекад бити неопходно да узмемо позајмицу. У том случају, водите рачуна да добијете најбољу могућу понуду и најбољу расположиву каматну стопу. Затим позајмите минимум који вам је потребан и отплатите га што је пре могуће да бисте уштедели на трошковима камате. У принципу, треба да се трудимо да избегавамо дугове колико год нам је то као људима могуће, а примењујући библијске финансијске принципе у свакодневном животу, можемо увелико да избегнемо непотребан дуг и страхан притисак који он врши на нас и наше породице.

Ако сте ви некеме позајмили новац, колико сте искрени, поштени и љубазни у свом опхођењу према тој особи? Како бисте прошли пред Богом кад бисте морали да одговарате за те поступке? (Видети текст Проповедник 12,14.)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Процес ослобађања од дуга у три корака заправо се налази на једној страници списа Елен Г. Вајт. Курзив смо додали ради наглашавања битних мисли.

„Донеси чврсту одлуку да се више никад не задужујеш. Ускрати себи хиљаду ствари радије него да се задужиш. То је било проклетство твог живота, упадање у дугове. Избегавај то као да се ради о малим богињама.

Склопи свечани завет са Богом да ћеш у складу с Његовим благословима отплатити своје дугове и да нећеш никоме ништа дуговати макар живео на каши и хлебу... Немој посустајати, не обесхрабруј се и не враћај се на старо. Не удовољавај свом укусу и апетиту, уштеди сваки пени и отплати своје дугове.

Одради то што је пре могуће. Када поново будеш могао да се усправиш као слободан човек, не дугујући никоме ништа, остварићеш велику победу.“ – Counsels on Stewardship, p. 257.

Ако вам је потребна додатна помоћ да бисте се ослободили дугова, покушајте следеће:

Успоставите буџет. Направите једноставан план тако што ћете водити евиденцију о свим својим приходима и расходима/ куповинама у периоду од три месеца. Многи се изненаде када схвате колико новца троше на непотребне ствари.

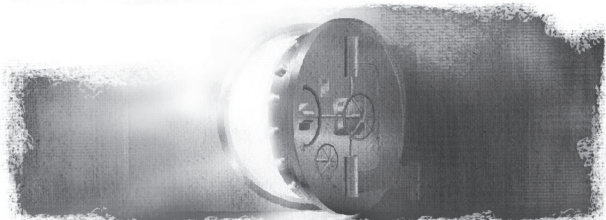
Уништите кредитне картице. Кредитне картице су један од главних узрока задуживања породице. Тако их је лако употребити, а тако тешко исплатити. Ако схватите да не можете да отплатите картице у потпуности сваког месеца, или да их користите за куповину ствари које иначе не бисте купили, требало би да уништите своје кредитне картице пре него што оне униште вас, или ваш брак, или обоје.

Уведите мере штедње. Углавном нисмо ни свесни колико можемо да уштедимо на својим месечним трошковима само ако пази­мо на неке ситнице које купујемо. А оне се брзо гомилају.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Износ дуга који су многе нације, као и појединци, преузели на себе просто је запањујући. Какво је ваше искуство са дуговањем и проблемима које је дуг створио вама или другим људима?
2. Шта би ваша локална црква могла да уради како би помогла својим члановима да науче да управљају дуговима и финансијским питањима уопште?
3. На која библијска обећања бисте могли да се позовете да вам помогну да се заштитите од привлачности света и финансијских опасности које похлепа може да вам створи?

САБИРАЊЕ БЛАГА НА НЕБУ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 6,5-14; Јеврејима 11,8-13; 2. Коринћанима 4,18; 1. Мојсијева 13,10-12; 1. Мојсијева 32,22-31; Јеврејима 11,24-29.

Текст за памћење: „Јер каква је корист човјеку ако задобије сав свијет а души својој науди? Или какав ће откуп дати човјек за душу своју?“ (Марко 8,36.37).

Исус нам је дао најбољу инвестициону стратегију на свету кад је изјавио: „Не сабирајте себи блага на земљи, гдје мољац и рђа квари, и гдје лупежи поткопавају и краду; него сабирајте себи благо на небу, гдје ни мољац ни рђа не квари, и гдје лупежи не поткопавају и не краду“ (Матеј 6,19.20). А затим је то заокружио рекавши: „Јер гдје је ваше благо, ондје ће бити и срце ваше“ (Матеј 6,21). Другим речима: покажи ми на шта трошиш свој новац, и ја ћу ти показати где ти је срце. Јер, где год да уложите новац, ваше срце ће вас сигурно следити, ако вас већ није и претекло.

Желите ли да вам срце буде спремно за Божје царство? Ако је тако, онда улажите свој новац тамо где ће убирати вечне награде. Улажите своје време, свој новац и молитве у Божје дело. Ако то будете чинили, ускоро ћете се још више заинтересовати за то дело, а и ваше срце ће вас следити. Ове седмице осврнућемо се на текстове и илустрације које нам показују како да сакупљамо благо на небу и, на крају, пожњемо вечну награду.

НОЈЕ НАЂЕ МИЛОСТ

Важно је напоменути да оне који трагају за небеским благом Бог често позива да изврше велике промене у свом животу овде на земљи. Зато будите спремни да се, ако буде потребно, суочите са таквим позивом.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 6,5-14. Које радикалне промене је Ноје увео као резултат послушности Богу? Које принципе ту можемо пронаћи за себе, у овом свету који треба да буде упозорен на предстојећу пропаст?

Ноје је могао да користи време и ресурсе како би себи сазидао кућу, али он је одлучио да уведе драстичну промену у свој живот, и да наредних 120 година проведе одговарајући на Божји позив да изгради барку.

Многи скептици данас ивештај о Потопу проглашавају за мит, често заснивајући тај став на научним спекулацијама о досад познатим законима природе. То није ништа ново. „Претпотопни свет је доказивао да се природни закони столећима нису мењали. Годишња доба увек су се смењивала према утврђеном редоследу. Све до тада киша никада није падала; земља је натапана маглом и росом. Реке се никада нису изливале из својих корита, већ су своје воде спокојно носиле према мору. Непроменљиве наредбе задржавале су воде да не преплављују обале.“ – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 96 (оригинал). Пре Потопа, људи су на основу погрешног разумевања стварности тврдили да до потопа никад не би могло да дође. А после Потопа, опет на основу погрешног разумевања стварности, они тврде да до њега никад није ни дошло. Као што Библија каже: „Нема ништа ново под сунцем“ (Проповедник 1,9).

С друге стране, Библија такође каже да ће људи бити скептични према догађајима последњег времена, као што су некада били према Потопу (видети 2. Петрова 3,3-7). Како се онда можемо припремити за предстојеће уништење? Постоји нешто што се зове „одложено задовољење“, а што мора бити наша свесна одлука. То у основи значи да треба стрпљиво обављати посао на који нас је Бог позвао у нади да ћемо у будућности добити славнију награду. Не знамо када ће се Христос вратити. У извесном смислу, то и није важно. Оно што је важно јесте да у међувремену, попут Ноја, радимо оно што Бог тражи од нас, чак и ако то, као у случају Ноја, захтева неке радикалне животне промене.

Колико бисте ви били спремни да за Бога извршите неку крупну промену у животу, када бисте, попут Ноја, били позвани да то учините? (Наговештај: видети стих Лука 16,10.)

АВРАМ, ОТАЦ ВЕРНИХ

Бог је позвао Аврама да напусти своју родбину и отацбину, и оде у земљу коју ће му Он показати. Тиме је отпочела крвна лоза Месије. Мада нам детаљи нису дати, Аврам је морао да напусти земљу у којој је рођен и у којој је провео ране године свог живота. То свакако није била лака одлука, и он је без сумње морао да се одрекне неких овоземаљских задовољстава и погодности да би то урадио.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 12,1-3. На који начин су, као резултат тог обећања и његовог прихватања, „благословена сва племена на земљи“?

За Аврама и његову породицу био је то значајан догађај који им је променио живот. „Вјером послуша Авраам кад би позван да изиђе у земљу коју шћаше да прими у нашљедство, и изиђе не знајући куда иде“ (Јеврејима 11,8). „Аврамова беспоговорна послушност један је од најупечатљивијих доказа вере који се може наћи у целој Библији.“ – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 126 (оригинал).

Многи од нас можда не би били спремни да напусте своју домовину, своје пријатеље и чланове породице. Али Аврам је то учинио. Њему је било довољно да буде тамо где је Бог желео да он буде. И колико год то деловало чудно, Аврам, Исак и Јаков никад за живота нису добили ту земљу – али су ипак остали верни Богу.

Прочитајте Јеврејима 11,8-13. Која битна порука се ту налази за нас?

Аврам је био познат као кнез међу онима који су живели око њега. Био је познат као великодушан, храбар, гостољубив, и као слуга Свевишњег Бога. Његово сведочење за Бога може да послужи као пример. А по благодати Божјој, ми смо Аврамови сунаследници. „Авраам вјерова Богу, и прими му се у правду. Познајте дакле да су они синови Авраамови који су од вјере“ (Галатима 3,6,7). „А кад сте ви Христови, онда сте сјеме Авраамово, и по обећању нашљедници“ (Галатима 3,29).

У случају Аврама, као и Ноја, видимо некога ко је, као резултат послушности Богу, донео крупну одлуку која му је променила живот.

Прочитајте 2. Коринћанима 4,18. Како би порука тог стиха требало да утиче на врсту духовних одлука које доносимо? На који начин су Мојсије и Аврам следили тај исти принцип?

ЛОТОВЕ ПОГРЕШНЕ ОДЛУКЕ

Када је Аврам, у одговору на Божји позив, напустио своју домовину, његов нећак Лот одлучио је да пође с њим на то ходочашће. Текст 1. Мојсијева 13 бележи да је Бог благословио Аврама у тој мери да „бијаше Аврам врло богат стоком (главно мерило богатства у тој култури), сребром и златом“ (1. Мојсијева 13,2). Лот такође „имаше оваца и говеда и шатора“ (1. Мојсијева 13,5). Обојица су постали толико богати да са својим великим стадима нису могли да живе заједно. Да би избегао свађу између њихових сточара, Аврам је понудио Лоту да изабере где би желео да живи. Наравно, Лот је требало да препусти избор Авраму, као старијем, између осталог и зато што је своје благостање дуговао повезаности с њим. Међутим, он није показао никакву захвалност према свом добротвору и себично је пожелело оно што је сматрао најбољом расположивом земљом.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 13,10-12. Који су рационални разлози навели Лота да донесе одлуку коју је донео?

Колико год да је Лоту било лако да оправда своју одлуку о пресељењу у град, тамошње околности нису испале баш сјајно по њега. С друге стране, Аврам, кад је чуо шта му се догодило, није рекао: „Е па, штета, Лоте, жањеш оно што си посејао“, већ му је претекао у помоћ (видети 1. Мојсијева 14).

Међутим, понекад у настојању да стекнемо што више, не научимо добро своје животне лекције. Лот се одмах након тога вратио у Содом! Па ипак, Бог је, у својој великој милости, послао гласнике упозорења Лоту и његовој породици, најављујући предстојеће уништење тих градова.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 18,20-33. Шта је Бог навео Авраму као разлог своје посете земљи? Какав је био Аврамов одговор на вест да Бог планира да уништи те искварене градове?

Због своје бриге за Лота и његову породицу, Аврам је почео да се погађа са Богом, не би ли Га наговорио да поштеди те градове ако се у њима нађе нешто праведних људи. Почео је са бројем 50 и спустио се до 10. А Бог, у складу са својим карактером љубави, није престао да пружа милост све док Аврам није престао да тражи! Бог и два анђела лично су избавили Лота, његову жену и две ћерке. Међутим, Лотова жена се осврнула и постала стуб од соли. Дакле, Лот је ушао у Содом као имућан човек, а изашао готово без ичега. С обзиром на то, колико би требало да будемо опрезни у вези са врстом одлука које доносимо, посебно кад размишљамо само о краткорочним добицима, губећи из вида општу слику (видети текст Марко 8,36.37)!

ОД ВАРАЛИЦЕ ДО КНЕЗА

Као младић који је волео Бога и бојао Га се, Јаков се ипак унизио толико да је, с мајком Ревеком, сковао заверу како да превари оца и добије његов благослов. Као последица тога, он је своје одрасло доба отпочео на погрешном путу, приморан да бежи да се не би, евентуално, суочио са прераном смрћу. Ревека је рекла Јакову: „Устани и бјежи к Лавану брату мојему у Харан. И остани код њега неко вријеме докле прође срдња брата твојега, докле се гњев брата твојега одврати од тебе... а онда ћу ја послати да те доведу оданде“ (1. Мојсијева 27,43-45). Међутим, Јаков је заправо био одсутан читавих 20 година и никад више није видео мајчино лице.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 32,22-31. Шта се Јакову ту догодило, и које духовне поуке можемо извући из те приче кад је реч о Божјој благодати, чак и када донесемо погрешне одлуке?

„Понизношћу, покајањем и предањем, овај грешни смртник одолео је Величанству Неба. Он се својом дрхтавом руком ухватио за Божја обећања и срце Бескрајне Љубави није могло да одбије грешников вапај. Заблуда која је навела Јакова да преваром стекне право првенаштва била му је сада потпуно јасна. Није се поуздао у Божја обећања, већ је покушао да својим напорима постигне оно што би Бог учинио у своје време и на свој начин... Јаков је примио благослов за којим је чезнула његова душа. Био му је опроштен грех што је свог брата истиснуо, а оца преварио.“ – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 197, 198 (оригинал).

Прочитајте текст 1. Мојсијева 49,29-33. Мада Јаков више није имао никакве поседе у Ханану, каква је упутства дао својим синовима у вези са својом сахраном? Ко је све такође сахрањен у тој пећини? Шта мислите зашто је Јаков то захтевао?

Библија нас извештава да су сва тројица патријараха и њихове жене сахрањени у истој пећини. Упркос свему, Јаковљево поверење у Бога било је јако, и он је себе сматрао странцем и ходочасником на земљи (видети Јеврејима 11,13). И поред својих грешака, отишао је од куће без ичега, а вратио се у Ханан као богат човек.

Дакле, упркос нашим грешкама, Бог још увек може да нас благослови. Колико је, међутим, боље избећи грешке од самог почетка! С којим одлукама се ви тренутно суочавате, и како можете избећи грешке?

МОЈСИЈЕ У ЕГИПТУ

Мојсијев лик доминира раним годинама свете историје. Он је сачуван у животу Божјом промишљу, преко предузимљиве мајке и брижне сестре. Када је пронашла бебу Мојсија у ковчегу од прућа, фараонова ћерка је замолила његову мајку, Јеврејку, да брине о њему, и чак јој платила за то. Какав благословен изазов за младу мајку која је била дошљакиња и робиња! Јохаведа је имала на располагању само 12 година да своје дете научи да се моли, да верује у Бога и да Га поштује – да обликује карактер свог сина за живот службе. С друге стране, Мојсије је годинама обучаван на двору египатског фараона. „И научи се Мојсије свој премудрости Мисирској, и бјеше силан у ријечима и у дјелима“ (Дела 7,22). Али када је сазрео као човек, Мојсије је донео свесну одлуку која је променила и његов живот и ток историје.

Прочитајте Јеврејима 11,24-29. Размислите о томе шта је Мојсије оставио за собом и са чиме је морао да се суочи уместо тога. Покушајте то да сагледате из његове позиције, пре него што је направио такав избор. Шта је остављао, а шта је својим одласком одлучио да прихвати?

У то време, Египат је био једна од највећих, ако не и највећа сила старог света. Река Нил је плавила тло и чинила га тако плодним да је Египат, са својим обиљем усева, био богато и моћно царство, а сам Мојсије је требало да буде на његовом врху. Тешко је и замислити колико је за њега, у његовим раним годинама, била јака привлачност тог света – египатског царства са свим његовим благом. Обожавање мноштва, разна задовољства и велико богатство сигурно су му деловали примамљиво. Нема сумње да би лако могао оправдати одлуку да остане у свему томе, уместо да своју судбину повеже са гомилом презрених робова.

Па ипак, шта се десило? Као што Свето писмо каже, он је радије изабрао „страдати с народом Божијим, неголи имати земаљску сладост гријеха“ (Јеврејима 11,25). А шта тек да кажемо о тим страдањима? Велики део 2. Мојсијеве бави се борбама и искушењима Мојсија који, чак и после свега кроз шта је прошао, ипак није успео да уђе у Обећану земљу (видети 4. Мојсијева 20,12). Међутим, на крају крајева, сви знамо да је Мојсије направио добар избор, иако се он сам можда повремено питао да ли је то заиста тако.

Гледано из световне перспективе, Мојсије је требало да остане у Египту. Међутим, као хришћани, ми смо добили такав увид у реалност који нас води далеко изван овог света. Како да, када нас свет куша, увек имамо у виду ту ширу слику? Зашто је то толико важно?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Бог је испоштовао своју страну завета тако што је благословио Аврама. А Аврам је, са своје стране, одао почаст Богу тако што није гомилао благо на земљи. „Наследство које је Бог обећао свом народу не налази се на овом свету. Аврам није на овој планети имао земље. 'И не даде му нашљедства у њој ни стопе' (Дела 7,5). Имао је велико благо, служио се њиме на славу Богу и на добро својих ближњих; али, овај свет није сматрао својим домом. Господ га је позвао да напусти своје идолопоклоничке земљаке и обећао му Хананску земљу у вечно наследство; али, ни он, ни његов син, ни син његовог сина, нису је добили. Када му је било потребно место да сахрани свог покојника, морао је да га купи од Хананејаца. Његов једини посед у Обећаној земљи била је у камену исклесана гробница у пећини у Макпели.“ – Елен Г. Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 169 (оригинал).

Током живота, понекад паднемо у искушење да кренемо за богатством и уживањима. Потребна је јака вера да би се практиковало одлагање задовољства. „Величанствена фараонова палата и владарски престо требало је да привуку Мојсија као мамац, али је он знао да се у господским одајама палате људи одају грешним задовољствима која их наводе да забораве Бога. Он је гледао даље од блиставе палате, даље од владарске круне, на високе части које ће бити указане свецима Највишега у царству које је неокаљано грехом. У вери је гледао непропадљиву круну коју ће Цар Неба ставити на главу победника. Та вера га је навела да окрене леђа земаљским великодостојницима и да се придружи скромном, сиромашном, презреном народу који је изабрао да послуша Бога уместо да робује греху.“ – *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 246 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта ће се десити с нашом имовином када Исус дође? (Видети Петрова 3,10.) Шта се с њом заправо може догодити чак и пре него што Исус дође? (Видети Матеј 6,20.) Зашто је онда важно да увек посматрамо ствари из праве перспективе?
2. Исус је упозоравао на нешто што је означио као „пријевара богатства“ (Марко 4,19). На шта је Он то мислио? Како нас богатство може преварити?
3. Разговарајте у разреду о томе на које све начине је Мојсије могао оправдати останак у Египту, уместо да све остави за собом, како би са гомилом робова побегао у неплодну пустињу? Шта га је, у крајњој линији, једино могло навести на такву одлуку?

„ЈЕДНОМЕ ОД ОВЕ МОЈЕ НАЈМАЊЕ БРАЋЕ“

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 4,16-19; Исаија 62,1,2; 5. Мојсијева 15,11; Матеј 19,16-22; Лука 19,1-10; Јов 29,12-16.

Текст за памћење: „Тада ће рећи цар онима што му стоје с десне стране: ходите благословени оца мојега; примите царство које вам је приправљено од постања свијета“ (Матеј 25,34).

Библија често говори о странцима (називајући их дошљацима или туђинима), о сирочади и удовицама. То би могли бити управо они на које је Исус мислио говорећи о „једноме од ове моје најмање браће“ (Матеј 25,40).

С ким данас можемо да поистоветимо те људе? Странци из библијских времена били су појединци који су морали да напусте своју домовину, можда због рата или глади. Њихов еквивалент у данашње време могли би бити милиони избеглица који су остали без ичега под околностима које нису сами изабрали.

Сирочад су деца која су изгубила очеве услед рата, несреће или болести. У ту групу могу се убројати и они чији су очеви у затвору или су из неког другог разлога одсутни. Како широко поље службе се ту отвара!

Удовице су оне које су изгубиле супружнике из истог разлога као и сирочад. Многе од њих су самохрани родитељи и добро би им дошла помоћ коју црква може да пружи.

Као што ћемо видети ове седмице, будући да смо руководиоци Божјих послова, за нас помагање сиромашнима није нешто необавезно. То је оно што значи следити Исусов пример и послушати Његове заповести.

ИСУСОВ ЖИВОТ И СЛУЖБА

На почетку своје јавне службе, Исус је отпутовао у Назарет, у области Галилеје. Био је то Његов родни град, и мештани су већ чули за Његова дела и чуда. По свом обичају, Исус је присуствовао суботњој служби у синагоги. Мада није служио као рабин, додали су му свитак пророка Исаије и позвали Га да чита. Исус је прочитао текст Исаија 61,1.2.

Прочитајте текст Лука 4,16-19 и упоредите га са текстом Исаија 61,1.2 (видети такође Лука 7,19-23). Шта мислите, зашто је Исус одабрао баш тај текст? Зашто се ти стихови из Књиге пророка Исаије сматрају месијанским? Шта они откривају о Месијиним делу?

Будући да су верски поглавари очигледно превидели пророчанства која говоре о Месији који пати и погрешно применили она која су упућивала на славу Његовог Другог доласка (што би требало да нам послужи као подсетник колико је разумевање пророчанстава заиста важно), већина народа је прихватила заблуду да је задатак Месије био да ослободи Израел од његових освајача и тлачитеља, Римљана. Помисао да мисионска изјава Месије потиче из текста Исаија 61,1.2 мора да је представљала прави шок.

На сиромашне су углавном с презиром гледали бескрупулозни службеници као што су били сакупљачи пореза, пословни људи, па чак и њихови суседи. Владало је опште уверење да је сиромаштво проклетство од Бога и да су људи сами криви за своје стање. С обзиром на таква предубеђења, било је мало оних који су бринули за сиромашне и њихове несрећне околности.

Међутим, Исусова љубав према сиромашнима била је један од најјачих доказа његовог месијанства, што се види из Његовог одговора на питање Јована Крститеља о Њему као Месији (видети Матеј 11,1-6). „Као ни Спаситељеви ученици, Јован Крститељ није схватио природу Христовог царства. Очекивао је да ће Исус заузети Давидов престо, и како је време пролазило, а Спаситељ није захтевао никакву царску власт, Јован је постао збуњен и узнемирен.“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 215 (оригинал).

„Јер вјера чиста и без мане пред Богом и оцем јест ова: обилазити сироте и удовице у њиховијем невољама, и држати себе неопогањена од свијета“ (Јаков 1,27). Како би тај стих требало да нам помогне да поставимо своје верске приоритете?

БОЖЈЕ СТАРАЊЕ О СИРОМАШНИМА

Библијски писци у својим списима помињу многе Божје одредбе које се односе на сиромашне, странце, удовице и сирочад. Записе о томе налазимо већ код горе Синај. „Шест година засијевај земљу своју и сабирај род њезин; а седме године остави је нека почине, да једу сиромаси народа твојега, а што иза њих остане нека једу звијери пољске; тако ради и с виноградом својим и с маслиником својим“ (2. Мојсијева 23,10.11).

Прочитајте текстове 3. Мојсијева 23,22 и 5. Мојсијева 15,11. Колико год да се њихов контекст разликује од нашег данашњег живота, које принципе би требало да преуземо из тих стихова?

Углавном се подразумева да се реч „брат“ у тим стиховима односи на Израелце или припаднике исте вере. Такође, о њима мислимо као о достојним сиромасима или „најмањим од ове моје браће“. Псалми нам дају упутства о томе како би требало да се понашамо према онима којима је потребна помоћ. „Судите убогоме и сироти, онога кога гоне и ништега правдајте. Избављајте убогога и ништега, из руке безбожничке отимајте“ (Псалми 82,3.4). Овај текст указује да наше ангажовање у том правцу не треба да се ограничи само на обезбеђивање хране.

Затим, ту су и обећања за оне који помажу сиромашнима. „Ко даје сиромашу, неће му недостајати“ (Приче 28,27). „Који цар право суди сиромасима, његов ће пријесто стајати довијека“ (Приче 29,14). А цар Давид је приметио: „Благо ономе који разумије ништему! Господ ће га избавити у зли дан“ (Псалми 41,1). То је, дакле, одувек представљало приоритет у древном Израелу, чак и ако се понекад губило из вида.

Насупрот томе, под утицајем онога што је познато као „социјални дарвинизам“, посебно у Енглеској, чак и у скороје време, многи сматрају да помагање сиромашнима не само да не представља морални императив, већ да је то, у ствари, погрешно. По угледу на силе природе, у којој јаки преживљавају на рачун слабих, „социјал-дарвинисти“ су уверени да би било штетно по друштво помагати сиромашнима, болеснима, слабима, јер би они, ако би се намножили, само ослабили друштвено ткиво нације у целини. Колико год да је окрутно, такво размишљање је логичан исход веровања у еволуцију и лажни наратив који она намеће.

Како би еванђеље – мисао да је Христос умро за све људе, требало да утиче на наше понашање према свима, ко год они били?

БОГАТИ МЛАДИЋ

О богатом младићу не знамо ништа осим да је био млад, богат и да је имао власт. А интересовао се и за духовна питања. Био је толико енергичан да је трчећи пришао Исусу (Марко 10,17). Одушевила га је могућност да сазна нешто о вечном животу. А прича о њему толико је важна да је забележена у сва три синоптичка еванђеља: Матеј 19,16-22; Марко 10,17-22 и Лука 18,18-23.

Прочитајте текст Матеј 19,16-22. Шта је Исус мислио под тим кад је рекао: „Ако хоћеш савршен да будеш, иди продај све што имаш и подај сиромасима; и имаћеш благо на небу; па хајде за мном“ (Матеј 19,21)?

Од већине нас Исус не тражи да продамо све што имамо и да новац поделимо сиромашнима. Али за овог младића новац мора да је био бог, и мада Исусов одговор звучи прилично оштро, Он је знао да је за овог човека то била једина нада у спасење.

Библија каже да је он отишао тужан јер је био веома богат, што доказује колико је обожавао свој новац. Понуђен му је вечни живот и место у Исусовом унутрашњем кругу („Хајде за мном“ – исте речи којима је Исус позивао својих 12 ученика). Па ипак, о том младићу се више никад ништа није чуло. Он је заменио вечност за овоземаљске поседе.

Какав страшан компромис, зар не? Како тужан пример непоштовања начела „одложеног задовољства“ (погледајте поуку за прошлу седмицу). Избор који је тај човек направио у ствари је велика обмана јер, шта год материјално богатство може сада да нам пружи, пре или касније сви ћемо умрети и суочити се са изгледима на вечност. А у међувремену, толико богаташа је открило да им богатство није донело мир и срећу којима су се надали. Чак се, у многим случајевима, догодило управо супротно. Толико је биографија написано, које сведоче о томе да су се многи од тих богатих људи заиста јадно осећали. Заправо, једна од најбољих илустрација у целој забележеној историји о томе колико богатство само по себи може бити незадовољавајуће, налази се у књизи Проповедниковој. Међу многим поукама које се из ње могу извући, један закључак се јасно намеће – новцем се мир и срећа не могу купити.

„Јер ко хоће душу своју да сачува, изгубиће је; а ко изгуби душу своју мене ради и јеванђеља онај ће је сачувати. Јер каква је корист човјеку ако задобије сав свијет а души својој науди?“ (Марко 8,35-37). Шта значи изгубити свој живот еванђеља ради?

ЗАКХЕЈ

Закхеј је био богати Јеврејин који је свој новац зарађивао прикупљајући порез за омражене Римљане. Због тога, али и зато што је попут других порезника узимао више него што је заиста требало, Закхеј је био омражен и сматран „грешником“.

Живео је у Јерихону, који се налазио на раскршћу многих трговачких путева. Сусрет Закхеја и Исуса није био случајност. Закхеј је очигледно доживео извесно духовно осведочење и желео је да унесе неке промене у свој живот. Чуо је за Исуса и пожелео да Га види. Мора да се прочуло да ће група с којом је Исус путовао тог дана стићи у Јерихон. Исус је из Галилеје морао да прође кроз Јерихон на свом последњем путовању за Јерусалим. Прве Христове речи упућене Закхеју откриле су да је Он, чак и пре него што је ушао у град, знао све о том човеку.

Прочитајте текст Лука 19,1-10. У чему се огледа разлика између искуства овог богатог човека са Исусом и искуства богатог младића?

Закхеј и богати младић су имали нешто заједничко. Обојица су били богати, обојица су желели да виде Исуса, и обојица су желели вечни живот. Међутим, сличности ту престају.

Запазите да је Исус, кад је Закхеј рекао да ће „пола имања својега“ (Лука 19,8) дати сиромашнима, прихватио тај гест као израз истинског искуства обраћења. Није му рекао: *Извини, Зак, али као у случају богатог младића, правило је све или ништа. Пола неће бити довољно.* Зашто? Највероватније зато што за Закхеја, мада је и он сигурно волео своје богатство, оно ипак није представљало бога као за богатог младића. Мада не знамо шта му је Исус тачно рекао, Закхеј је заправо био тај који је први поменуо давање новца сиромашнима. Насупрот томе, Исус је богатом младићу морао изричито да каже да одустане од своје имовине, иначе ће га она уништити. Мада је Закхеј, као и свака богата особа, морао да се чува опасности повезаних са богатством, изгледа да је имао бољу контролу над собом него богати младић.

„Када је богати млади поглавар отишао од Исуса, ученици су се чудили говору свога Учитеља: 'Како је тешко онима који се уздају у своје богатство ући у царство Божје!' Довикнули су једни другима: 'Ко се дакле може спасти?' Сада су имали приказ истинитости Христових речи: 'Што је у људи немогуће у Бога је могуће.' (Марко 10,24.26; Лука 18,27). Видели су како један богаташ Божјом милошћу може да уђе у царство.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 555 (оригинал).

„ЈЕСИ ЛИ ВИДЕО СЛУГУ МОЈЕГА ЈОВА?“

Прочитајте текст Јов 1,8. Како је сам Бог описао Јова?

То звучи прилично добро, с обзиром да је чак и Бог за Јова рекао да је „добар“, „праведан“ (Јов 1,8), тако беспрекоран и исправан да му нико други на земљи у то време није био раван. И то је сам Бог, дословно, рекао о Јову.

Чак и након што су се катастрофе, једна за другом, обрушиле на Јова, Бог је поновио исто оно што је и први пут рекао о Јову – да на земљи нема никог сличног њему, беспрекорног, исправог и тако даље, осим што је том приликом додао један нови елемент. Све то о Јову је било тачно, „премда си ме наговорио, те га упропастих ни за што“ (Јов 2,3).

И мада добијамо снажан увид у Јовово савршенство и поштење на основу тога што је одбио да се одрекне Бога упркос свему што се догодило, чак и упркос подсмеху своје несрећне жене, која му је рекла: „Хоћеш ли се још држати добротe своје? благослови Бога, па умри“ (Јов 2,9), књига открива још један аспект Јововог живота пре драме која се овде одвија.

Прочитајте текст Јов 29,12-16. Шта је ту приказано што нам даје још бољи увид у тајну Јововог карактера?

Оно што нам вероватно пружа најјаснију слику су следеће Јовове речи: „Разбирах за распру за коју не знах“ (Јов 29,16). Другим речима, Јов није само чекао, на пример, да му приђе неки просјак у дроњцима, па да му нешто удели. Уместо тога, Јов је био проактиван у запажању потреба, а потом је деловао у складу с тим.

Елен Г. Вајт је предложила: „Не чекајте да вам они (сиромашни) скрену пажњу на своје потребе. Поступајте као Јов. О ономе што није знао, распитивао се. Обиђите своју околину да бисте сазнали које потребе постоје и како се могу на најбољи начин задовољити.“ – *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 151. То је ниво управљања новцем и Божјим ресурсима који увелико превазилази оно што многа Божја деца данас практикују.

Прочитајте текст Исаија 58,6-8. Како да те древне речи применимо на себе данас?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„А кад дође Син Човечиј у слави својој и сви свети анђели с Њиме, онда ће сести на престољу славе своје. И сабраће се пред Њим сви народи и разлучиће их између себе.’ Овако је Христос на Маслинској гори описао својим ученицима приказ великог судњег дана. Истакао је да ће одлука овог суда бити донета на основу једне појединости. Када се народи буду окупили пред Њим постојаће само две групе људи, а њихова вечна судбина биће одређена оним што су учинили или занемарили да учине за Њега у личности сиромашних и напаћених.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 637 (оригинал).

„Када отворите врата Христовим представницима, који су у невољи и који пате, примате добродошлицом невидљиве анђеле. Позивате друштво небеских бића. Они доносе свету атмосферу радости и мира. Они долазе са хвалом на својим уснама, а на Небу се чује песма која јој одговара. Свако дело милосрђа ствара музику на Небу. Отац на своме престољу несебичне раднике убраја у своје најдрагоценије благо.“ – *Чезња векова*, стр. 639 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. „Неће бити без сиромаша у земљи“ (5. Мојсијева 15,11). Осим чињенице да се то пророчанство, старо хиљадама година, најжалост испунило, како би још требало да разумемо те речи данас? Неки их чак користе да би оправдали то што не помажу сиромашнима, резонујући на овај начин: „Ето и Бог је рекао да ће сиромашних увек бити међу нама, па онда тако и треба да буде.“ Шта је погрешно у таквом начину размишљања?
2. Прочитајте текст 1. Тимотију 6,17-19: „Богатима на овоме свијету заповиједај да се не поносе нити уздају у богатство пропадљиво, него у Бога живог, који нам све даје изобилно за ужитак; нека добро чине, нека се богате у добријем дјелима, нека буду подашни, заједнични, сабирајући себи темељ добар за унапредак, да приме живот вјечни.“ Запазите у чему лежи опасност: уздати се у своје богатство уместо у живог Бога. Зашто се то тако лако дешава онима који имају новца, иако су свесни да их на крају ни сав новац који поседују неће сачувати у животу? Зашто сви морамо водити рачуна да се не уздамо ни у шта друго осим у живог Бога?

ПЛАНИРАЊЕ ЗА УСПЕХ

Текстови за проучавање у току седмице: Проповедник 12,1; 1. Мојсијева 2,15; 1. Тимотију 5,8; Колошанима 3,23.24; 1. Мојсијева 39,2-5; Приче 3,5-8.

Текст за памћење: „И све шта год чините, од срца чините као Господу а не као људима; знајући да ћете од Господа примити плату нашљедства; јер Господу Христу служите“ (Колошанима 3,23.24).

Већина људи жели да има „успешан“ и срећан живот.

Наравно, у палом свету, где трагедија и несрећа могу да нас задесе у сваком тренутку, тај циљ није увек лако постићи.

Осим тога, поставља се и питање како дефинишемо „успех“. Имамо случај Јосифа у Египту. Ако је ико икад имао успешан живот, то би сигурно био он, зар не? Од затвора до палате, и тако то. С друге стране, шта је са Јованом Крститељем? Његов пут је водио од затвора до гроба. Колико је онда успешан био његов живот? И опет, све зависи од тога како дефинишемо „успех“.

Ове седмице размотрићемо појам „успеха“ у контексту основних принципа вођења приставске службе и финансија. Ко год ми били, где год живели, новац и финансије биће део нашег живота, свидело нам се то или не. Које, дакле, практичне кораке можемо да предузмемо на том путу, а који нам, мада не гарантују „успех“, ипак могу помоћи да избегнемо уобичајене замке и грешке које отежавају финансијски успех?

ПРАВИЛНО ПОСТАВЉАЊЕ ПРИОРИТЕТА

Прочитајте текст Проповедник 12,1. Која порука се ту налази за нас?

Током сазревања, код младих се развија свест о томе да у животу морају да се обезбеде неке основне потребе – храна, одећа и склониште. Међутим, у вези с тим потребама, сам Исус нам је рекао како да поставимо приоритете, рекавши: „Иштите најприје царства Божијега, и правде његове, и ово ће вам се све додати“ (Матеј 6,33). Наравно, и за оне старије, који се нису већ у младости одлучили за Исуса, још увек има времена да донесу исправне одлуке у погледу управљања материјалним средствима.

Као што смо видели у тексту 1. Мојсијева 28,20-22, Јаков је донео неке важне животне одлуке, и у духовном и финансијском смислу. Господ се у визији представио Јакову као „Господ Бог Аврама оца твојега и Бог Исаков“ (1. Мојсијева 28,13). Тада је, као део свог завета Богу, Јаков изјавио: „Господ ће ми бити Бог“ (1. Мојсијева 28,21).

Прочитајте текст 1. Мојсијева 29,9-20. Зашто је важно у ком се тренутку Јаковљевог живота ти догађаји одвијају?

Тек након што се Јаков духовно и финансијски обавезао према Богу, Он га је упутио на Рахиљу код бунара (видети 1. Мојсијева 29,9-20). Дакле, прикладно је донети одлуке о свом духовном животу и животном занимању пре него што се посветимо питању брака. Наш будући супружник треба да зна „у шта се упушта“. Да ли је та особа посвећени хришћанин? Којом врстом посла ће се он или она бавити? Да ли ће бити учитељица, медицинска сестра, адвокат, радник, шта год? Какав живот ћемо водити? Остала питања на која би требало да добијемо одговоре пре него што се обавежемо на брак су следећа: Који ниво образовања је постигао наш будући супружник? Са коликим износом дуга ћемо ући у брак? Да ли смо спремни да прихватимо постојећу ситуацију као део своје одговорности?

Прочитајте текст 2. Коринћанима 6,14.15. Зашто је толико важно узети у обзир то начело када тражимо животног друга? Иако не гарантује добар брак, зашто ипак повећава шансе да се то оствари?

БЛАГОСЛОВ РАДА (У ИДЕАЛНОМ СЛУЧАЈУ)

Уколико нисте изузетно богати или вам мама и тата нису оставили такво наследство да не морате да радите ни један дан у животу (ако читате приче о таквој деци, онда знате да новац који је требало да им буде на благослов, често доводи до трагедије када одрасту), пре или касније ћете морати да зарађујете за живот. Идеално је, наравно, ако нађете нешто што вас одушевљава и што вам може обезбедити добре приходе, па се онда обучите за то, нађете посао и проведете у томе цео свој радни век. Наравно, то је идеал и не буде увек тако.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 2,15 (видети такође Проповедник 9,10 и 2. Солуњанима 3,8-10). Какав је значај чињенице да је Адаму (а свакако и Еви), још пре пада у грех, дат одређени посао? Како нам то објашњава чињеницу да су они који никад нису морали да раде, као што је претходно речено, схватили да је то у ствари њихово проклетство?

Такав рад очигледно није представљао казну. Осмишљен је за њихово добро. Дакле, чак и у Рају, чак и у свету у коме нису постојали грех, смрт и патња, Бог је знао да је људским бићима потребно да раде.

„Адаму је био поверен посао старања о Врту. Створитељ је знао да Адам не би могао да буде срећан без посла. Лепота врта га је одушевљавала, али то још није било довољно. Морао је да добије посао који ће развијати чудесне органе његовог тела. Да се срећа састојала у неактивности, човек би, у стању свете невиности, био остављен без посла. Али Онај који је створио човека знао је шта ће му донети срећу и, чим га је створио, дао му је одређени задатак. Обећање о будућој слави, и одлука да се човек мора мучити да стекне свој свакодневни хлеб, дошли су са истог престола.“ – Елен Г. Вајт, *Наше узвишено звање*, стр. 223 (оригинал).

Међутим, након пада, пошто је рад (као и све остало) био укаљан грехом, Бог је рекао Адаму:

„Земља да је проклетска с тебе; с муком ћеш се од ње хранити до својега вијека“ (1. Мојсијева 3,17). Запазите, Бог је проклео земљу „с тебе“ – због Адама, са идејом да ће му рад, посебно као палом бићу, бити заиста неопходан.

Шта је то у вези са радом што би, у идеалном случају, требало да буде благослов за нас?

ГОДИНЕ СТИЦАЊА

Као што смо видели, Божја намера је, у сваком случају, била да људи раде. Тај део нашег живота (радни век) обично траје око 40 година. За многе људе то је и време када се деца одгајају и школују, када се купује стан или кућа и обављају друге велике куповине. У финансијском смислу, то може бити веома интензиван период. То је и веома осетљиво време, јер чланови породице тада уче да сарађују и успостављају везе које ће трајати целог живота. Финансијски стрес у том периоду може да уништи брак, а до тога често и долази. Ипак, породице у којима оба супружника имају хришћанско опредељење и спремне су да следе библијска начела, много су стабилније.

Прочитајте следеће текстове: 1. Тимотију 5,8; Приче 14,23 и Колошанима 3,23.24. Које важне закључке можемо извући из тих текстова кад је реч о финансијама у кући?

У већини случајева, муж је главни хранитељ, мада често оба супружника раде. Наравно, могу се појавити неочекиване околности – болест, економски крах, шта год – које отежавају остварење тог идеала. Тада људи морају да се прилагоде насталим околностима.

Деца која се доносе на свет током овог животног раздобља проглашена су „наследством од Господа“ (Псалам 127,3). Међутим, морамо имати на уму да деца са собом носе огромну одговорност. Циљ хришћанских родитеља је да своју децу оспособе да, кад одрасту, постану самостални људи у овом животу, и да се припреме за живот који долази. У наставку износимо три савета који могу помоћи родитељима:

1. *Обезбедите домаће хришћанско окружење.* То подразумева редовна и занимљива породична богослужења, редовно похађање цркве и суботне школе, као и верност у давању десетка и приноса. То су добре навике које треба формирати рано у животу.

2. *Научите их да буду спремни да раде и да цене рад.* Деца ће открити да се марљивост и поштење на послу увек примећују, цене и награђују. Научиће да до новца долазимо тако што трошимо своје време обављајући задатке који су другима вредни.

3. *Помозите им да стекну добро образовање.* Образовање је данас скупо – посебно хришћанско образовање у приватним школама. Али за родитеље који за своју децу праве планове не само за овај живот већ и за онај који ће доћи, то је трошак који се исплати.

Наравно, шта год родитељи да ураде, нико им не гарантује у ком правцу ће њихова деца кренути. Зашто је важно да родитељи не криве себе за погрешне одлуке које би њихова одрасла деца могла да донесу?

ПОШТЕНО РАДИТИ

Друга фаза „успешног“ живота, последња фаза, има потенцијал да буде и најпријатнија – ако су одлуке донете у младости биле мудре и ако их неочекивани догађаји нису осујетили. У идеалном случају, родитељи су извели децу на пут оспособивши их за самосталан живот, кредит за кућу или стан је отплаћен, потребе за превозом су задовољене, нема дугова, и обезбеђени су довољни приходи за потребе старијег домаћинства.

С друге стране, Бог позива своју децу да достигну једно више мерило у животу и раду. То мерило је Божји закон записан у срцу (видети текст Јеремија 31,33), који се огледа у карактеру. Што се друштво више урушава, а хришћанско учење разводњава и минимизира, за појединца постаје све важније да у животу и раду постигне такав ниво да му се нема шта замерити. Библија каже: „Боље је име него велико богатство, и милост је боља него сребро и злато“ (Приче 22,1).

Библија бележи случајеве послодаваца који су схватили да су благословени зато што су имали побожног радника. Када је Јаков пожелио да напусти свог таста Лавана, и да се с породицом врати у отаџбину, Лаван га је молио да не одлази, говорећи: „Немој, ако сам нашао милост пред тобом; видим да ме је благословио Господ тебе ради“ (1. Мојсијева 30,27). Када је Јосиф продат у ропство у Египту, његов господар Петефрије изнео је слично запажање о Јосифовом раду и наградио га у складу с тим.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 39,2-5. Мада се то у тексту не наводи изричито, шта мислите, шта је то Јосиф радио због чега је његов господар на њега гледао тако благонаклоно?

„Ако дакле једете, ако ли пијете, ако ли што друго чините, све на славу Божију чините“ (1. Коринћанима 10,31). Према томе, и кад је реч о нашем послу, о управљању финансијама, о било чему другом што радимо, све то треба да радимо Богу на славу. А Он је тај који нам даје знање и снагу да бисмо успели у животу. „Твоје је, Господе, величанство и сила и слава и вјечност и част, и све што је на небу и на земљи; твоје је, Господе, царство, и ти си узвишен сврх свега поглавар; богатство и слава од тебе је, и ти владаш свијем, и у твојој је руци моћ и сила, и у твојој је руци узвисити и укријепити све“ (1. Дневника 29,11.12).

Којих принципа се ви придржавате, не само у послу, већ и животу уопште? Које промене би можда требало да уведете?

ТРАЖЕЊЕ ПОБОЖНОГ САВЕТА

Постоји велики број секуларних „гуруа“ за управљање новцем, али Бог нас је упозорио да се с њима не саветујемо кад је реч о управљању имовином коју нам је Он поверио. „Благо човјеку који не иде на вијеће безбожничко, и на путу грјешничком не стоји, и у друштву неваљалијех људи не сједи, него му је омилио закон Господњи и о закону његову мисли дан и ноћ! Он је као дрво усађено крај потока, које род свој доноси у своје вријеме, и којему лист не вене: што год ради, у свему напредује“ (Псалми 1,1-3).

Дакле, благословен ће бити човек који ужива у закону Господњем (закон се овде може разумети у ширем смислу као Божја Реч). Једноставно, зар не? И он ће напредовати – биће успешан.

Прочитајте текст Приче 3,5–8. Како да тај принцип применимо у свом бављењу основним финансијским питањима?

Преглед библијских савета о управљању финансијама даје нам веома вредне смернице које треба да следимо. Погледајмо неке од њих.

1. *Организујте се. Направите план потрошње* (Приче 27,23.24). Многе породице просто преживљавају од плате до плате. Без једноставног плана који узима у обзир зараду, трошење и штедњу, живот постаје много стреснији.

2. *Трошите мање него што зарађујете. Донесите одлуку да ћете живети у складу са својим могућностима* (Приче 15,16). Многе породице у западним земљама троше заправо више него што зарађују. То се дешава само због доступности кредита и могућности задуживања. Међутим, многи проблеми муче оне који су у дуговима.

3. *Уштедите помало од сваке плате* (Приче 6,6-8). Треба штедети да бисмо у будућности могли да обавимо неке веће куповине и да изађемо на крај са непланираним трошковима, као што су болест или несрећни случајеви. Део те уштеђевине требало би да сачувамо за време када, због старости, више нећемо моћи да се запослимо.

4. *Чувајте се дугова као ковида-19* (Приче 22,7)! Камата је трошак кога се можете одрећи. Особа или породица која живи са дуговима – то јест, од позајмљеног новца – заправо живи данас од новца који очекује да ће зарадити у будућности. Али, ако дође до било каквих непредвиђених промена, то би могло довести до озбиљних непријатности у финансијском смислу.

5. *Будите вредан радник*. „Жељна је душа љенивчева, али нема ништа; а душа вриједнијех људи обогатиће се“ (Приче 13,4).

6. *Будите верни Богу у финансијском погледу* (5. Мојсијева 28,1-14). Ниједна породица не може себи да приушти живот без Божјег благослова.

7. *Имајте на уму да ова земља није наш прави дом*. Начин на који управљамо својим средствима говори много о томе који су наши крајњи приоритети (видети Матеј 25,14-21).

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ:

„Ниједан пословни ни животни план не може бити здрав и потпун ако обухвата само кратке године овог садашњег живота и не узима у обзир бескрајну будућност... Нико не може да сакупља благо на Небу, а да му живот на овој земљи не буде обогаћен и оплемењен.“ – Елен Г. Вајт, *Васпитање*, стр. 145 (оригинал).

„Оно што лежи у основи пословног поштења и правог успеха је признање Божјег власништва. Створитељ свега је првобитни власник. А ми смо Његови пристави. Све што имамо, Он нам је поверио да бисмо користили у складу с Његовим упутствима.“ – *Васпитање*, стр. 137 (оригинал).

Због притиска да збринемо своју породицу, ми често мислимо да је наш посао једноставно да обезбедимо приход. Међутим, као хришћани, суочавамо се такође и са потребом да урадимо свој део у склопу Великог налога који је Исус упутио свим својим следбеницима. Пошто је цитирала тај налог онако како је забележен у тексту Марко 16,15, Елен Г. Вајт је записала: „Нису сви позвани да буду проповедници или мисионари у уобичајеном смислу те речи; али сви могу бити Христови сарадници у објављивању 'радосне вести' својим ближњима. Заповест је упућена свима, великим и малима, ученима и ненаученима, старима и младима.“ – *Васпитање*, стр. 264 (оригинал).

„Морамо тачније да се придржавамо Божјег плана живота. Обављати што боље посао који је пред нама, поверити своје путеве Богу и пазити на знаке Његовог провиђења – то су правила која служе као сигуран водич приликом избора звања.“ – *Васпитање*, стр. 267 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Како ми као хришћани дефинишемо „успешан“ живот? У чему је разлика између тога како свет дефинише успех и како би требало да га ми (у идеалном случају) дефинишемо? Узмимо, на пример, Јована Крститеља. Како бисте окарактерисали његов живот, који се завршио неславно, у затвору, а све због хира једне покварене жене? Да ли бисте то прогласили успешним? Како бисте образложили свој одговор?
2. Како објаснити чињеницу да има много веома „успешних“ људи који не следе ниједан од библијских принципа ни кад је реч о управљању богатством ни у животу уопште? Или, шта је са онима који покушавају да следе њихов пример, а не успевају? Можда зато што се разболе, или их задеси нека несрећа. Како да разумемо такве ситуације?

ЧУВАЈТЕ СЕ ПОХЛЕПЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 14,12-14; Ефесцима 5,5; Исус Навин 7; Јован 12,1-8; Дела 5,1-11; 1 Коринћанима 10,13.

Текст за памћење: „Гледајте и чувајте се од лакомства; јер нико не живи онијем што је сувише богат“ (Лука 12,15).

Похлепа или лакомост или завист дефинише се као неумерена жеља за богатством или имовином која вам не припада. Похлепа је велики проблем – довољно велики, заправо, да се доведе у исту раван са лагањем, крађом и убијањем. Толико је штетна да је Бог одлучио да на њу упозори у свом великом моралном закону. „Не пожели куће ближњег својега, не пожели жене ближњег својега, ни слуге његова, ни слушкиње његове, ни вола његова, ни магарца његова, нити ишта што је ближњег твојега“ (2. Мојсијева 20,17).

Похлепа се често убраја у оне гнусне грехе који ће човека спречити да уђе у Божје царство. „Или не знате да неправедници неће наслиједити царства Божијега? Не варајте се: ни курвари, ни идолопоклоници, ни прељубочинци, ни аџувани, ни мужеложници, ни лупежи, ни лакомци, ни пијанице, ни кавгације, ни хајдучи, царства Божијега неће наслиједити“ (1. Коринћанима 6,9.10).

Похлепа се, дакле, изједначаје са изнудом, идолопоклонством, блудом и прељубом? Библијски текстови управо то кажу, а ми ћемо ове седмице размотрити примере који нам показују колико је она заиста лоша и шта можемо предузети да је превазиђемо.

ПРВОБИТНИ ГРЕХ?

Често се, и то с разлогом, поставља питање како је грех уопште настао у Божјем свемиру. Можемо разумети како – бар донекле. А у својој сржи, настао је због похлепе. Похлепа би, према томе, могла бити тај првобитни грех.

Прочитајте текст Исаија 14,12-14. Који наговештаји се ту наводе у вези са падом Луцифера? Како је похлепа одиграла пресудну улогу у том паду?

„Незадовољан својим положајем, иако је славом надмашивао сву небеску војску, усудио се (Луцифер) да пожели поштовање које је припадало само Створитељу. Уместо да се потруди да Богу осигура предност у љубави и оданости свих створених бића, покушао је да придобије њихову службу и верност. Завидећи Христу на слави којом је бескрајни Отац заогрнуо свога Сина, овај кнез анђела пожелело је да стекне власт на коју је само Христос имао право.“ – Елен Г. Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 35 (оригинал).

Прочитајте Ефесцима 5,5 и Колошанима 3,5. Са чим Павле изједначава лакомство и зашто?

Фасцинантно је да Павле двапут изједначава похлепу са идолопоклонством. Људи се одају идолопоклонству када се клањају – то јест, посвећују свој живот – нечему другом уместо Богу, нечему створеном уместо Створитељу (Римљанима 1,25). Да ли је, према томе, похлепа заправо жеља за нечим што не би требало да имамо, и то тако снажна жеља да она, а не Господ, заузима средишње место у нашем срцу?

Нема сумње да Луцифер у почетку није знао куда ће га његове погрешне жеље одвести. То може бити случај и са нама. Међутим, заповест против похлепе, једина заповест која се бави искључиво мислима, може да нас одврати од дела која би довела до кршења и других заповести. (Видети, на пример, 2. Самуилова 11.)

Прочитати текст 1. Тимогију 6,6.7. Како нас усредсређеност на то о чему је Павле ту писао штити од похлепе?

ПРОКЛЕТИ ПРЕДМЕТИ У ЛОГОРУ

Био је то вероватно један од најзначајнијих тренутака у историји Израела. После 40 година лутања по пустињи, коначно су улазили у Обећану земљу. Захваљујући једном драматичном чуду, Израелци су реку Јордан у фази високог водостаја – прешли по сувом. Тај прелазак је био тако импресиван да су срца незнабожачких владара у Ханану смекшала, и њихов борбени дух је спласнуо (Исус Навин 5,1).

Први прави изазов приликом освајања Ханана био је Јерихон, град опасан снажним зидинама. Нико није знао шта да уради како би савладао становнике Јерихона – чак ни Исус Навин. Тек у одговору на молитву Исуса Навина Бог им је открио план за уништење града, који су они следили. Међутим, догађаји су после тога попримили изразито негативан ток.

Прочитајте текст Исус Навин 7. Шта се десило после моћне победе код Јерихона и какву би поруку за себе требало да извучемо из те приче?

Пошто је суочен са кривицом, Ахан је признао шта је урадио, рекавши да се „полакомио“ на те ствари. Јеврејска реч преведена као „полакомих“, *цхмд*, коришћена је на неким местима у Библији у веома позитивном смислу. Исти корен се појављује у тексту Данило 9,23, на пример, када је Гаврило рекао Данилу да је „мио човек“.

У овом случају, међутим, реч *цхмд* била је лоша вест. Упркос јасној заповести да не узимају плен за себе из освојених градова (Исус Навин 6,18.19), Ахан је учинио управо то, наневши срамоту целом народу. У ствари, након пораза код Гаја, Исус Навин се уплашио помисливши: „Чуће Хананеји и сви становници те земље, и слећи ће се око нас, и истријебиће име наше са земље; и шта ћеш учинити од великога имена својега?“ (Исус Навин 7,9). Другим речима, Господ је желео да искористи те велике победе како би околним народима дао до знања колика је Његова моћ и како Он делује међу сопственим народом. Њихова освајања требало је да буду (на посебан начин) сведочанство народима о Јахвеовој моћи. Наравно, после краха у Гају, поред губитка људских живота, и то сведочанство је било компромитовано.

Размислите како је Ахан лако могао да оправда своје поступке: Па, то је тако мала количина у поређењу са целокупним пленом. Нико неће знати, а и како би то могло да штети? Осим тога, мојој породици је потребан новац. Како да се заштитимо од те врсте опасне рационализације?

ЈУДИНО СРЦЕ

Једна од најтрагичнијих прича у Библији је она о Јуди Искариотском. Тај човек је имао привилегију коју су имала само још једанаесторица других људи у целој историји света – да буде са Исусом све време и да сазнаје вечне истине директно од самог Учитеља. Како је тужно што ће многи људи који нису имали ни приближно такве предности какве је имао Јуда бити спасени, док је сам Јуда, као што знамо, сада предодређен за вечно уништење.

Шта се десило? Одговор се може наћи у једној речи – похлепа, жудња његовог срца.

Прочитајте текст Јован 12,1-8. Шта је Марија урадила што је привукло толику пажњу током гозбе? Како је Јуда реаговао? Зашто? Какав је био Исусов одговор?

Спаситељев благи укор у одговору на његову похлепну примедбу навео је Јуду да напусти гозбу и оде право у првосвештеничку палату, где су се окупили Исусови непријатељи. Понудио се да им преда Исуса у руке за суму много мању од Маријиног дара. (Видети Матеј 26,14-16.)

Шта се десило са Јудом? С обзиром да је имао толико дивних прилика, толико ретких привилегија, зашто је учинио нешто тако зло? Према Елен Г. Вајт, Јуда је „волео Великог учитеља и желео да буде с Њим. Чезнуо је да промени карактер и живот и надао се да ће то искусити својим повезивањем са Исусом. Спаситељ није одбио Јуду. Дао му је место међу дванаесторицом. Поверено му је да обавља дело еванђелисте. Обдарио га је силом да лечи болесне и истерује ђаволе. Али Јуда није дошао до тачке потпуног потчињавања Христу.“ – *Чезња векова*, стр. 716 (оригинал).

На крају крајева, сви ми имамо недостатке карактера који, ако се предамо Богу, могу бити превазиђени деловањем Његове силе у нама. Али Јуда се није у потпуности предао Христу, и њега је грех похлепе, који је могао да победи у сили Христовој, савладао са трагичним последицама.

Ко се од нас не бори са похлепом за овим или оним? У овом случају, оно за чим је Јуда жудео био је новац, а та похлепа – проблем срца – довела га је до крађе (Јован 12,6), што га је на крају навело да изда Исуса.

Каква је то страшна лекција за све нас кад је реч о опасности у коју похлепа може да нас доведе. Нешто што изгледа тако ситно, обична жеља срца, може довести до озбиљне несреће и вечног губитка.

АНАНИЈА И САПФИРА

У то време било је узбудљиво бити члан цркве. После великог изливања Светог Духа на дан Педесетнице, апостоли су са силом проповедали еванђеље, и хиљаде су се придруживале цркви.

„И пошто се они помолише Богу затресе се мјесто гдје бијаху сабрани, и напунише се сви Духа светог, и говораху ријеч Божију са слободом. А у народа који вјерова бјеше једно срце и једна душа; и ниједан не говораше за имање своје да је његово, него им све бјеше заједничко“ (Дела 4,31.32).

Какву су само предност имали то двоје људи, Ананија и Сапфира, да буду део ране цркве, да виде њен раст и посматрају изливање Светог Духа на тако упечатљив начин. „Јер ниједан међу њима не бјеше сиромашан, јер колико их год бијаше који имадијашу њиве или куће, продаваху и доношаху новце што узимаху за то, и метаху пред ноге апостолима; и даваше се свакоме као што ко требаше“ (Дела 4,34.35).

У том окружењу, Ананија и Сапфира, очигледно импресионирани оним што се дешавало, и желећи да буду део свега тога, одлучили су да продају нешто имовине и дају приход Цркви. До тог тренутка све је било добро.

Прочитајте Дела 5,1-11. Шта је по вашем мишљењу горе, то што су задржали део новца или што су лагали о томе? Зашто их је стигла тако оштра казна?

У почетку је изгледало да су они искрени у својој жељи да својим прилогом подупру дело. Међутим, „Ананија и Сапфира касније су ожалостили Светога Духа када су попустили лакомству. Почели су да се кају што су дали обећање, тако да је ускоро изгубљен позитиван утицај благослова који је њихово срце испунио жељом да учине нешто велико за Христово дело.“ – Елен Г. Вајт, Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 72 (оригинал). Другим речима, мада су у све то ушли из најбољих побуда, похлепа их је навела да се лажно представе, претварајући се да су нешто што заправо нису били.

„И уђе велики страх у сву цркву и у све који чуше ово“ (Дела 5,11). После тог инцидента, људи су сигурно били знатно пажљивији у враћању десетка. Међутим, тај тужни извештај није укључен у Библију као упозорење на верност у давању десетка. Чему нас он заправо учи кад је реч о томе до чега похлепа може да доведе?

ПРЕВАЗИЛАЖЕЊЕ ПОХЛЕПЕ

Похлепа је ствар срца и, попут поноса и себичности, често остаје незапажена, због чега може бити тако варљива, па чак и смртоносна. Већ је довољно тешко превазићи грехе који су очигледни, као што су лаж, прељуба, крађа, идолопоклонство, кршење Суботе. А то су ипак спољашња дела о којима морамо да размислимо пре него што их учинимо. Али превазићи саме погрешне мисли? То може бити заиста тешко.

Прочитајте 1. Коринћанима 10,13. Које обећање је ту дато и зашто је толико важно разумети га у контексту похлепе?

Како да се онда, у Божјој сили, заштитимо од тог опасног, варљивог греха?

1. Донесите одлуку да ћете служити Богу, ослањати се на Њега и бити део Његове породице. „Изберите себи данас коме ћете служити... а ја и дом мој служићемо Господу“ (Исус Навин 24,15).

2. Будите свакодневно у молитви и укључите речи из текста Матеј 6,13, „И не наведи нас у напаст; но избави нас ода зла. Јер је твоје царство, и сила, и слава вавијек.“ Када осетите похлепу за нечим што знате да не би требало да имате, молите се у вези с тим, позивајући се на библијска обећања о победи, као што је оно у 1. Коринћанима 10,13.

3. Редовно проучавајте Библију. „У срце своје затворио сам ријеч твоју, да ти не ријешим“ (Псалми 119,11).

Исус се ухватио у коштац са проблемом људског греха. Био је кушан у свакој појединости у којој се и ми кушамо. А да би примио силу да се одупре, Он је целе ноћи проводио у молитвеној заједници са својим Оцем. И није напустио овај свет све док нам сопственим примером није утро пут, а затим и обећао силу која ће свакој особи омогућити да живи у вери и послушности – да развије карактер налик Христовом.

„Тражите Господа, док се може наћи; призивајте га, докле је близу. Нека безбожник остави свој пут и неправедник мисли своје; и нека се врати ка Господу, и смиловаћу се на њ, и к Богу нашему, јер прашта много“ (Исаија 55,6.7).

Какве су, ако их уопште има, последице похлепе у вашем животу? Које сте лекције научили? Шта би још требало да научите из њих?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Приликом освајања Јерихона, Ахан није био једини који је унео сребро и злато у израелски логор. Исус Навин је рекао народу да сребро и злато, као и посуде од месинга и гвожђа донесу у ризницу Божјег дома (Исус Навин 6,19.24). Све остало је требало спалити. Ахан је, међутим, био једини који је задржао нешто за себе. „Међу милион Израиљаца нашао се само један који се, у том свечаном тренутку победе и суда, одважио да прекрши Божју заповест. Аханова лакомот се разбудила када је угледао скупоцену тканину из земље Сенарске; чак је у тренутку када се нашао суочен са смрћу сматрао потребним да изјави: ’Видјех у плијену један *лијеп* плашт Вавилонски!’ Један грех је изазвао други, па је присвојио и злато и сребро намењено Господњој ризници – ускратио је Богу првине из земље Хананске.“ – Елен Г. Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 496 (оригинал).

На Павловој листи знакова последњег времена, прве две ставке укључују наш однос према новцу и имовини. „Али ово знај да ће у пошљедње дане настати времена тешка. Јер ће људи постати самозивни, среброљупци (похлепни)“ (2. Тимотију 3,1.2). Себичност и љубав према новцу представљају значајну карактеристику човечанства последњег времена – нашег времена.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Прочитајте 1. Тимотију 6,6-10: „Али јест велика трговина побожност са задовољством. Јер ништа не донесосмо на овај свијет, дакле не можемо ништа ни однијети. А кад имамо храну и одјећу, овијем да будемо довољни. А који хоће да се обогате они упадају у напасти и замке, и у многе луде шкодљиве жеље, које потапају човјека у пропаст и погибао. Јер је коријен свију зала среброљубље којему неки предавши се зађоше од вјере и на себе навукосе муке велике.“ Разговарајте у разреду о примерима оних који због љубави према новцу „на себе навукосе муке велике“. Има много таквих примера, зар не? Како да нађемо прави баланс, знајући да нам је новац потребан да бисмо преживели, а да не упаднемо у замку на коју Павле упозорава?
2. Шта још постоји, осим новца, на шта бисмо могли да се полакомимо?
3. Која је разлика између легитимне жеље за нечим и похлепе? Када се та легитимна жеља за нечим претвара у похлепу?

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 12,16-21; Проповедник 2,18-22; Приче 27,23-27; 2. Коринћанима 4,18; Проповедник 5,10; Колошанима 1,15-17.

Текст за памћење: „И чух глас с неба гдје ми говори: напиши: благо мртвима који умиру у Господу отсад. Да, говори Дух, да почину од трудова својих; јер дјела њихова иду за њима“ (Откривење 14,13).

Како се ближимо крају свог радног века, наш финансијски фокус окреће се ка очувању имовине у ишчекивању завршетка живота. Прелазак из радног односа у пензију може бити веома трауматично искуство. Који је најбољи начин да наставимо даље кад је реч о нашим финансијама?

Како људи старе, готово природно почињу да брину за будућност. Најчешћи страхови су: да ће прерано умрети (пре него што збрину породицу); да ће живети предуго (надживети своју имовину или уштеђевину); тешка болест (сви моји ресурси би могли отићи у једном тренутку); и ментални и/или физички инвалидитет (ко ће се бринути о мени?).

Коментаришући те страхове, Елен Г. Вајт је написала: „Сва та страховања потичу од сотоне... Кад би заузеле став који Бог жели да заузму, последње животно доба могло би да им буде најбоље и најсрећније... Требало би да оставе по страни бриге и терете и да своје време проводе што срећније, припремајући се за небо.“ – *Testimonies for the Church*, vol. 1, p. 424.

Ове седмице размотрићемо Божји савет у вези с нашим последњим годинама. Шта да радимо, шта да избегавамо и које принципе да следимо?

БОГАТИ БЕЗУМНИК

Прочитајте текст Лука 12,16-21. Која се битна порука ту налази за нас? Какав је строги прекор Господ упутио том безумном човеку и шта нам то говори о односу који би требало да имамо према ономе што поседујемо?

Мада та порука има и шире значење, могло би се рећи да је Исус том причом назначио *шта не би требало радити у пензији*. Сходно томе, ако се неко спрема да напусти посао с намером да своју уштеђевину троши само на себе, требало би да поведе рачуна и да ту причу узме к срцу. Проблем није у напорном раду и стицању богатства, посебно када зађете у године и, можда, чак почнете да зарађујете више. Проблем је у односу према свему томе. Човекове речи: „Почивај, једи, пиј, весели се“ (Лука 12,19) – погађају у срж проблема.

„Циљеви овог човека нису били узвишенији од циљева животиња које пропадају. Живео је као да нема Бога, нема Неба, нема будућег живота; као да је све што има искључиво његово, као да не дугује ништа ни Богу ни људима.“ – Елен Г. Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 257, 258 (оригинал).

Ако у тој фази живота мислимо само на себе, занемарујући Божје дело и потребе других, онда следимо пример тог богатог безумника. У Исусовој параболу нема никаквих назнака да је тај богаташ био лењ или непоштен. Проблем је био само у томе како је намеравао да троши оно што му је Бог поверио. Пошто не знамо дан своје смрти, увек би требало да се спремамо за тај тренутак, вршећи Божју вољу уместо да водимо себичан живот.

Према општој слици датој у Библији, човек треба да ради и остане продуктиван докле год може. У ствари, занимљиво је приметити да су писци великих пророчких књига, Данило и Јован, писац Откривења, били, као што многи верују, већ у 80-им годинама кад су завршили свој рад. И то у време када је просечни животни век износио око 50 година. Елен Г. Вајт је неке од својих најпознатијих и најомиљенијих књига, као што је *Чежња векова*, објавила око своје 70. године. Дакле, све док смо здрави, године не би требало да буду разлог да престанемо да будемо продуктивни и да, докле год је могуће, чинимо нешто добро.

Исус је оне који чекају Његов Други долазак саветовао не само да остану будни, већ и да наставе марљиво да раде (Матеј 24,44-46).

Како да, у било ком животном добу и са било којом сумом новца, избегнемо да упаднемо у исту замку као човек из те параболе? Запитајте се: „За шта ја живим?“

НЕ МОЖЕШ ИХ ПОНЕТИ СА СОБОМ

Неко је једном питао познатог еванђелисту Билија Грејема шта га је, сада кад је остарио, највише изненадило у вези са животом (он је тада имао 60 година). Грејем је одговорио: „Његова краткоћа.“

Несумњиво, живот брзо пролази.

Чему нас следећи текстови уче о људском животу? Псалми 49,17; 1. Тимотију 6,6.7; Псалми 39,11; Јаков 4,14; Проповедник 2,18-22.

И не само да живот брзо пролази, него и кад умреш, не можеш ништа понети са собом, бар од материјалних добара које си нагомилао. (А карактер? Е, то је већ друга прича.) „Јер кад умре, неће ништа понијети, нити ће поћи за њим слава његова“ (Псалми 49,17), што значи да човек то оставља за собом да неко други добије. А ко ће то добити, наравно, зависи од тога какви се планови унапред направе.

Мада, наравно, немају сви велика имања, већина људи, посебно ако су годинама радили, успеју да стекну извесна средства. А шта ће се, кад нас више не буде, десити с тим средствима, заиста је важно питање које треба размотрити.

Кад је реч о онима који пред крај живота поседују неку имовину, колико год велика или мала она била, завештање те имовине може бити њихов коначни чин као добрих пристава – чин пажљивог управљања оним чиме их је Бог благословио. Ако немате план о својој имовини у виду тестаментa или завештања, државни и грађански закони могу да се умешају (све то зависи, наравно, од тога где живите). Ако умрете без тестаментa, већина грађанских власти једноставно прослеђује вашу имовину вашим рођацима, без обзира да ли им је она потребна или не, да ли ће они добро искористити тај новац или не, и да ли сте ви желели да им то дате или не. Црква, у том случају, неће добити ништа. Ако је то оно што желите, у реду, али ако није, потребно је да разрадите планове унапред.

Најједноставније речено, с обзиром да је Бог Власник свега (видети Псалми 24,1), из библијске перспективе било би логично да, кад завршимо са оним што нам је Бог поверио, оно што нам преостане вратимо Њему, правом Власнику, након што задовољимо потребе својих најмилијих.

Смрт, као што знамо, може наступити било када, неочекивано, чак и данас. Шта би се десило с вашим најмилијима да данас умрете? Шта би се десило с вашом имовином? Да ли би она била расподељена у складу с вашим жељама?

ПОЧЕТИ ОД ЛИЧНИХ ПОТРЕБА

У старозаветно време, многи Израелци су били земљорадници и пастири. Зато су неки од Божјих обећаних благослова изражени на језику земљорадника. На пример, у тексту Приче 3,9.10, Бог каже да ће нам, ако Му будемо верни у финансијском смислу, бити „пуне житнице... обиља“. Наравно, многи хришћани данас вероватно немају штале и житнице. Ипак, јасно је да ће Бог благословити наш рад и наше пословне подухвате ако будемо имали воље да Га следимо и слушамо.

Прочитајте текст Приче 27,23-27. Како бисте поруку: „Добро гледај стоку своју и старај се за стада своја“ протумачили у контексту данашњег хришћанског живљења?

Колико год упозоравала богате да не газе сиромашне и да не буду похлепни у располагању својом имовином, Библија никад не осуђује богатство нити напоре људи да га стекну, под условом, наравно, да то не чине непоштено и угњетавајући друге. Наиме, текстови које читамо данас, из Прича Соломунових, указују да треба да будемо вредни у вођењу својих послова како бисмо имали довољно за себе и своју породицу. „И доста има млијека козјега теби за јело, и за јело твојему дому и за храну твојим дјевојкама“ (Приче 27,27).

Како да поруку тог стиха изразимо другачије, да би била актуелна у данашње време? Ево неких предлога: „Прегледај финансијске извештаје и утврди стање својих послова.“ Или: „Направи биланс стања и упознај се са односом свог дуга и расположивих средстава.“ Било би пожељно да, с времена на време, док сте још у радном односу, прегледате свој тестамент, остала документа и садашњу имовину, и да их ажурирате по потреби. Документа као што су тестаменти и завештања састављају се рано у процесу планирања управљања имовином, како бисте се заштитили у случају преране смрти или немогућности да из здравствених разлога одлучујете о томе како би ваша имовина требало да се распореди. Смисао је да унапред испланирате шта ће се десити с вашом имовином онда кад вам више не буде припадала.

Укратко, добро управљање оним чиме нас је Бог благословио не односи се само на оно што имамо док смо живи, већ и на оно што ће се десити кад нас више не буде – јер, осим ако се Господ не врати током нашег живота, једног дана нас више неће бити, док ће наша материјална добра, мала или велика, остати иза нас. Дакле, на нама је да сада предузмемо кораке како би оно чиме смо били благословени могло послужити као благослов за друге и за унапређење Божјег дела.

„Јер богатство не траје довијека“ (Приче 27,24). Зашто је важно увек имати на уму ту мисао?

МИЛОСРЂЕ НА САМРТНОЈ ПОСТЕЉИ

Које принципе можемо преузети из следећих стихова кад је реч о томе како треба да поступамо са новцем?

1. Тимотију 6,17_____

2. Коринћанима 4,18_____

Приче 30,8_____

Проповедник 5,10_____

Новац може да има снажан утицај на људе – утицај који је довео до пропасти многих. Ко није чуо за појединце који су радили страшне ствари због новца – чак и ако су га већ много имали?

Али не мора тако да буде. Божјом силом можемо да осујетимо покушај непријатеља да оно што је замишљено као благослов (материјалну имовину) претвори у проклетство.

У контексту настојања да се као добри пристави унапред припреме за смрт, опасност с којом се људи суочавају је искушење да у садашњости гомилају средства, правдајући се мишљу: „Када умрем, све ћу да поделим.“ Мада је и то боље него да све сами потрошимо (један милијардер је изјавио да ће знати да је исправно живео само ако чек за његову сахрану буде одбијен), можемо и треба да урадимо више од тога.

„Видела сам да многи закидају дело док су живи, умирујући савест мишљу да ће на смрти оставити богато завештање. Они се једва усуђују да покажу довољно вере и поуздања у Бога да би дали икакав дар за живота. Међутим, такво милосрђе на самртној постељи није оно што Христос захтева од својих следбеника. То их не може оправдати за себичност показану током живота. Они који се грчевито држе своје имовине до последњег тренутка, предају је смрти радије него делу. Губици се јављају непрекидно. Банке пропадају, а имовина се троши на много начина. Многи намеравају нешто да учине, али то одлажу, а сотона вешто ради на томе да њихова средства никад не доспеју у Божју ризницу. Тако она бивају изгубљена пре него што се врате Богу, и сотона се радује због тога.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 154.

Зашто морамо бити веома пажљиви у томе како правдамо коришћење материјалних благослова које поседујемо, колики год они били?

ДУХОВНО НАСЛЕЂЕ

Мада је тешко замислити како би живот на земљи изгледао да људи нису згрешили, у једно можемо бити сигурни: не би било гомилања ствари, похлепе, сиромаштва – свега онога што мучи наш свет од кад постоји писана историја. Наш осећај власништва над оним за шта смо радили, и што нам, ако смо радили поштено, с правом припада, ипак показује да живимо у палом свету. На крају крајева, колико год ми имали или немали, треба увек да будемо свесни једне важне чињенице.

Прочитајте следеће текстове. Која је централна мисао у свима њима и како би та мисао требало да утиче на оно што радимо са материјалним средствима којима нас је Бог благословио? (Псалми 24,1; Јеврејима 3,4; Псалми 50,10; 1. Мојсијева 14,19; Колошанима 1,15-17).

Ми смо пристави или управитељи онога што нам је Бог пове-рио. То значи да Он у крајњој линији све поседује, и да је Он тај који нам даје живот, здравље и снагу да уопште нешто стекнемо. Дакле, логично би било да, кад завршимо са оним што нам је Бог дао, и побринемо се за своју породицу, Њему вратимо оно што преостане.

„Дајући за Божје дело, ви скупљате себи благо на небу. А све што полажете тамо горе заштићено је од несреће и губитка, и прераста у нешто вечно и трајно“... „(а) уписује се на ваш рачун у небеском царству.“ – Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, p. 342.

Има много предности у томе да дајемо сада, док смо живи. Ево неких:

1. Дародавац може заиста да види резултате свог дара – нова зграда цркве, млада особа на школовању, плаћена евангелизација, итд.
2. Нека служба или особа могу од тога имати користи сада када је потреба за тим највећа.
3. Неће бити свађе око имовине међу фамилијом или пријатељима после ваше смрти.
4. То пружа добар пример породичних вредности – великодушности и љубави према другима.
5. Умањује се порез на имовину.
6. То гарантује да ће дар бити уручен ономе коме ви желите (без мешања суда или незадовољних рођака).
7. Показује се да је срце дародавца преображено из себичног у несебично.
8. Тако се сакупља благо на небу.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У Сведочанствима за заједницу Елен Г. Вајт је написала два поглавља на ту важну тему расподеле наше имовине. Видети поглавље под насловом: „Имућним родитељима“ („To /Aged and/ Wealthy Parents“), *Testimonies for the Church*, vol. 3, pp. 116–130, и „Тестаменти и завештања“ („Wills and Legacies“), *Testimonies for the Church*, vol. 4, pp. 476–485.

У књизи *Counsels on Stewardship* такође постоји одељак који говори о планирању имања (стр. 323–335). Елен Г. Вајт је написала и следеће: „Оно што многи желе да одложе до пред смрт, да су заиста хришћани, урадили би док се још чврсто држе за живот. Они би себе и своју имовину посветили Богу и, поступајући као Његови управитељи, нашли би задовољство у чињеници да обављају своју дужност. Када би постали извршиоци сопственог тестамена, могли би сами да одговоре на Божје захтеве, уместо да ту одговорност пребацују на друге.“ – *Testimonies for the Church*, vol. 4, p. 480.

Шта она подразумева под изразом „извршиоци сопственог тестамена“? У типичном тестаменту, онај који сачињава тестамент именује извршитеља који ће након његове смрти расподелити имовину у складу с његовим жељама израженим у тестаменту. Али, ако постанете сопствени извршилац, ви једноставно сами распоређујете своју имовину док сте живи. А кад то чините, имате задовољство да посматрате резултате и уверите се да правилно рукујете талентима повереним од Бога.

За хришћане, Христов други долазак је „блажена нада“. Сви смо бар понекад замишљали како би величанствено било посматрати Исуса док буде долазио на облацима небеским. Прижељкујемо да чујемо речи „Добро, слуго добри и верни“. Али шта ако будемо морали да пођемо на починак пре него што се Исус врати? Ипак, ако смо следили Његову откривену вољу, већ сада можемо имати задовољство да посматрамо како посао напредује захваљујући нашим напорима, свесни да ће план за расподелу наше имовине допринети да се дело настави и онда кад нас више не буде.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Иако већ сада можемо сакупљати благо на небу, зашто то није исто што и покушај да се заради, или чак „купи“ сопствено спасење?
2. Мада треба да будемо великодушни у давању онога што имамо, треба такође да будемо и мудри. Колико често чујемо да људи, посебно они који одређују датуме, траже новац јер ће се тај и такав догађај десити тог и тог датума, и да је боље, зато што ће наш новац тада ионако бити бескористан, да га одмах пошаљемо за њихову службу? Како можемо научити да правимо разлику између таквих превара и легитимних начина на које свој новац можемо већ сада употребити за Божје дело?

ПРИСТАВСКО УПРАВЉАЊЕ У ТЕШКИМ ВРЕМЕНИМА

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Дневника 20,1-22; 1. Дневника 21,1-14; 2. Петрова 3,3-12; 1. Јованова 2,15-17; Откривење 13,11-17.

Текст за памћење: „Принеси Богу хвалу на жртву, и извршуј вишњему завјете своје. Призови ме у невољи својој, избавићу те, и ти ме прослави“ (Псалми 50,14.15).

Понекад се чини да ситуација у нашем свету измиче контроли – видимо ратове, крвопролиће, криминал, неморал, природне катастрофе, пандемије, економску неизвесност, политичку корупцију и још много тога. Снажно се ургира да појединци и породице размишљају најпре о сопственом опстанку. Сходно томе, много се размишља о тражењу сигурности у овим несигурним временима, што је, наравно, разумљиво.

Животни напори свакодневно у великој мери заокупљају нашу пажњу. Дугови које треба платити, деца коју треба подизати, имовина коју треба одржавати, захтевају доста времена и промишљања. А, наравно, потребна нам је одећа, храна и склониште. У Беседи на гори, Исус се осврнуо на те основне потребе, а затим је рекао: „Зна и отац ваш небески да вама треба све ово. Него иштите најприје царства Божијега, и правде његове, и ово ће вам се све додати“ (Матеј 6,32.33).

У тешким временима, када више него икад треба да се ослонимо на Господа, постоје неки конкретни кораци, засновани на библијским принципима, које треба да следимо.

СТАВИТИ БОГА НА ПРВО МЕСТО

Прочитајте текст 2. Дневника 20,1-22. Која важна духовна начела из ове приче можемо да применимо на себе, с каквим год борбама да се суочавамо?

Пред крај Јосафатове владавине, Јудеја је била нападнута. Јосафат је био храбар човек. Годинама је јачао војску и утврђене градове. Био је добро припремљен да се суочи са скоро сваким непријатељем. Ипак, у овој кризи није се поуздао у своју снагу већ у Божју моћ. Спремио се да потражи Господа, и објавио је пост по целој Јудеји. Цео народ се окупио у дворишту храма, у складу са оним што је Соломон у својој молитви тражио кад им запрети опасност. Сви Јудејци су стајали пред Господом са својим женама и децом. Молили су се да Бог унесе забуну међу њихове непријатеље како би се Његово име прославило. Тада се цар помолио: „Боже наш, зар им нећеш судити? јер у нама нема снаге да се оперемо томе мноштву великом, које иде на нас, нити ми знамо што бисмо чинили, него су очи наше упрте у те“ (2. Дневника 20,12).

Пошто су се на овај начин предали Богу, Дух Господњи је сисао на човека Божјег који је рекао: „Слушајте, сви синови Јудини и Јерусалимљани, и ти царе Јосафате, овако вам вели Господ: не бојте се и не плашите се тога мноштва великога, јер није ваш рат него Божји... Не треба ви да се бијете у овом боју; поставите се, стојте па гледајте како ће вас избавити Господ“ (2. Дневника 20,15-17).

Тако је цар, рано следећег јутра, окупио народ на челу са левитским хором који је певао хвале Богу. Затим их је опоменуо: „Вјерујте Господу Богу својему и бићете јаки, вјерујте пророцима његовијем и бићете срећни“ (2. Дневника 20,20). Тада је хор почео да пева, а њихови непријатељи су се међусобно потукли „и ниједан не бјеше остао жив“ (2. Дневника 20,24). Јудејцима је требало три дана само да сакупе плен из битке, а четвртог дана су се певајући вратили у Јерусалим.

Наравно, Бог који је њих избавио исти је Бог кога и ми волимо и обожавамо, а Његова моћ је данас исто тако велика као и тада. Дакле, и ми смо позвани да верујемо у Њега и Његово вођство.

Прочитајте поново текст 2. Дневника 20,20. Какав би посебан значај тај текст требало да има за адвентисте седмог дана?

УЗДАЈТЕ СЕ У БОГА, А НЕ У СОПСТВЕНЕ РЕСУРСЕ

Цар Давид је требало да буде мудрији. На основу искуства свог најбољег пријатеља Јонатана, требало је да зна да, кад сте у заветном односу са Богом, није важно да ли имате уз себе само неколико људи или много њих – Бог у сваком случају може да вам обезбеди победу. У тексту 1. Самуилова 14,1-23, Библија бележи причу о томе како су Саулов син, Јонатан, и његов носач оружја поразили читав гарнизон Филистејаца – уз Божју помоћ. Међутим, упркос том искуству и многим другим искуствима из историје Божјег народа, цар Давид је, кад су наступила тешка времена, дозволио сотони да га наведе да се поузда у своју снагу и домишљатост.

Прочитајте текст 1. Дневника 21,1-14. Зашто је Давид одлучио да преброји своје војнике? Зашто га је његов војни заповедник, Јоав, одвраћао од тога?

Имајте на уму да је пребројавање војске била сотонина идеја. Он је искушао Давида да се радије поузда у сопствену снагу него да се ослони на Божје провиђење за своју заштиту. Јоав, вођа израелске војске, покушао је да га убеди да не пребројава народ, јер је видео да Бог ради у корист Израела, али Давид је захтевао да се побројавање настави. И као што текст открива, његови поступци су навукли велику несрећу на народ.

Нико се никада није узалуд уздао у Бога. Али, кад год треба да водите Господње битке, припремите се. И то се припремите добро. Постоји један цитат, који се приписује британском владару Оливеру Кромвелу (1599–1658), који је, пре битке, поручио својој војсци: „Уздајте се у Бога, момци моји, и чувајте свој прах сувим!“ (Тај прах је био барут.) Другим речима, учините све што је у вашој моћи да бисте успели, али, на крају крајева, будите свесни да вам само Бог може дати победу.

У нашем непосредном контексту, веома је примамљиво веровати у моћ владе или у сопствени банковни рачун, али у свакој кризи поменутој у Библији, кад год су се људи поуздали у Бога, Он је оправдао њихово поверење и побринуо се за њих.

Време које нам је на располагању требало би да користимо за то да се ускладимо са Богом, да се извучемо из дугова и да будемо великодушни са оним што нам је дато. У складу са речима старе госпел химне: „Ако нам је Господ икада био потребан, онда је то сада.“

Како да успоставимо праву равнотежу између настојања да урадимо све што можемо да бисмо се, на пример, финансијски осигурали, а да се опет, у исто време, у свему уздамо у Господа?

ДА ЛИ ЈЕ ВРЕМЕ ДА ПОЈЕДНОСТАВИМО ЖИВОТ?

Шта би ми, као адвентистички хришћани, требало да радимо у тешко време? Да ли да се пребацимо у режим преживљавања? Не, у ствари, управо супротно. Пошто знамо да је крај света и Христов други долазак близу, треба да користимо своја средства за објављивање добре вести еванђеља, да бисмо другима рекли шта је Бог припремио за оне који Га воле. Јер, јасно нам је да ће једног дана, ускоро, све на овој земљи изгорети.

Прочитајте текст 2. Петрова 3,3-12. Шта нам Петар поручује тим речима?

На основу Његове Речи увиђамо да нам Бог неће послати камионе за селидбу да наше ствари пренесу на небо. Све ће то изгорети у огромном, коначном пожару, када ће сви трагови греха и зла, осим ожиљака на Христовим рукама, бити заувек уништени.

Шта, дакле, да радимо са својом имовином? „Наша браћа сада треба да смањују своје поседе, а не да их увећавају. Предстоји нам прелазак у бољу домовину – ону небеску. Немојмо онда бити становници овог света, већ прибављајмо ствари у што је могуће мањем обиму.“ – Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, p. 59.

Наравно, она је те речи написала пре више од једног века! Али и даље важи принцип: време је увек кратко, јер је наш живот кратак. Шта је 60, 80, или 100 година (ако имате добре гене и здраве животне навике) у односу на вечност? Ваш живот би могао да се заврши пре него што завршите са читањем лекције за ову седмицу, а следеће чега бисте постали свесни је Исусов други долазак. (*Ау, то би било баш брзо, зар не?*)

Као адвентистички хришћани, морамо увек живети у светлу вечности. Да, наравно, морамо и напорно да радимо да бисмо обезбедили себе и своју породицу. Ако смо благословени богатством, нема ничег лошег у томе што уживамо у њему, под условом да смо великодушни према сиромашнима и да не постанемо похлепни. Ипак, увек морамо имати на уму да је све што стекнемо овде пролазно, нестално и да, ако не поведемо рачуна, има потенцијал да нас духовно исквари.

Кад бисте знали да ће Исус доћи за десет година, шта бисте променили у свом животу? Или за пет година? Или три?

ПРИОРИТЕТИ

Исусове параболе и учења, приче о библијским јунацима и савети Елен Г. Вајт јасно указују да не постоји половишно предање Христу. Или смо на Господњој страни или нисмо.

Када Га је један књижевник питао која је заповест највећа, Исус је одговорио: „Љуби Господа Бога својега свијем срцем својијем и свом душом својом и свијем умом својијем и свом снагом својом“ (Марко 12,30). Када све предамо Христу, не остаје ништа за другог господара. То је тако. И тако мора да буде.

Прочитајте текст Матеј 6,24. Какво је ваше лично искуство у вези са истинитошћу тих речи?

Запазите, Исус није рекао да је тешко служити Богу и новцу, или да треба водити рачуна о томе како да служите и једном и другом. Напротив, Он је рекао да је то *немогуће*. И тачка. Та помисао би требало да унесе мало страха и трепета у наше душе (Филибљанима 2,12).

Прочитајте текст 1. Јованова 2,15-17. Како се те три поједности испољавају у нашем свету и зашто је опасност коју представљају понекад теже очљива него што смо тога свесни?

Није никакво чудо што је Павле писао: „Мислите о ономе што је горе а не што је на земљи“ (Колошанима 3,2). Наравно, то је лакше рећи него учинити, јер нам је то што је на земљи свакодневно пред очима. Привлачност тога „што је на земљи“ заиста је јака – понуда тренутног задовољења је увек ту, шапуће нам у уши или нам заврће рукаве, или обоје. Зар није чак и највернији хришћанин бар некад осетио љубав према ономе „што је на земљи“? Премда знамо да ће све то једног дана нестати, још увек осећамо ту привлачност, зар не? Добра вест је, међутим, да не морамо допустити да нас то одврати од Господа.

Прочитајте текст 2. Петрова 3,10-14. Како би то што Петар овде каже требало да утиче на наш начин живота, укључујући и однос према нашим ресурсима?

КАД НИКО НЕ БУДЕ МОГАО ДА КУПУЈЕ И ПРОДАЈЕ

Библија ствара болну слику о томе како ће свет изгледати пред Исусов други долазак. Данило каже: „Биће жалосно вријеме, какога није било откако је народа до тада“ (Данило 12,1). С обзиром на неке од посебно проблематичних периода у прошлости, то о чему он овде говори мора бити прилично лоше.

Књига Откривење такође указује на тешка времена пре Христовог повратка.

Прочитајте текст Откривење 13,11-17. Како ће финансијска питања бити укључена у прогонство на крају времена?

Неће се моћи куповати ни продавати? У којој мери се наш живот данас врти око куповине и продаје? Наш рад је, у извесном смислу, продаја нашег времена, вештина и добара онима који желе да их купе. Не бити у могућности да купујете и продајете, у суштини значи не моћи функционисати у друштву. У том тренутку притисак на оне који остану верни биће огроман. Осим тога, што више новца имате, то ћете више удела имати у овом свету, бар у погледу материјалних добара, па ће, сигурно, и притисак да се прилагодите бити још јачи.

Како онда да се припремамо? Припремамо се сада, тако што водимо рачуна да, по Божјој благодати, не будемо робови ни свог новца, ни онога што је на свету. Ако сада нисмо везани за њих, нећемо бити ни онда када ћемо, да бисмо остали верни, морати да их се одрекнемо.

Прочитајте стих 5. Мојсијева 14,22 и последњи део 23. стиха. Шта је Божји народ требало да ради са својим вишком и приносом сваке године? Зашто је Бог од њих тражио да то раде?

Бог је преко Мојсија објаснио да је један од разлога из којих је успоставио систем десетка био: „Да се учиш бојати се Господа Бога својега свагда“ (5. Мојсијева 14,23). У поетском паралелизму стиха Псалми 31,19 видимо да је тај „страх“ у ствари синоним за поверење.

„Како је много у тебе добра, које чуваш за оне који те се боје, и које дајеш онима који се у те уздају пред синовима човјечијим!“

Те паралелне мисли показују нам да бојати се Господа значи уздати се у Њега. На основу тога увиђамо да је Бог успоставио систем десетка да би нас заштитио од себичности и охрабрио да верујемо да ће се Он постарати за нас. Мада верност у давању десетка свакако није гаранција да ће људи на крају остати верни, ипак они који нису верни у давању десетка сигурно се излажу опасности да упадну у невоље.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

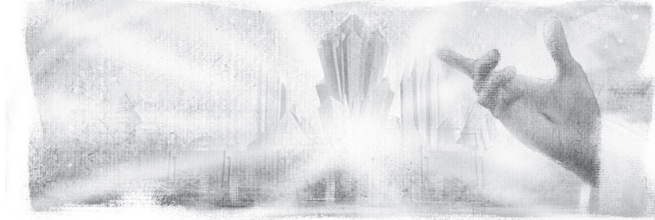
Мада Библија не говори ништа против богатства, она исто тако не тврди ни да је богатство знак неке веће духовне посвећености. У ствари, права опасност лежи управо у томе. „Љубав према новцу, жеља за богатством, представља златни ланац који их (људе) везује за сотону.“ – Елен Г. Вајт, *Пут Христу*, стр. 44 (оригинал).

Заправо, од оснивања хришћанства, црква никад није уживала у таквом богатству и удобности живљења као што данас ужива у многим земљама света. Међутим, питање гласи: по коју цену? Такво богатство сигурно утиче на нашу духовност – и то не на добро. А како би и могло? Од кад богатство и материјално изобиље негују хришћанске врлине самоодрицања и самопожртвованости? Може ли повратак кући у којој имамо фрижидер са више хране него што можемо да поједемо, као и то што поседујемо један или више аутомобила, идемо на годишњи одмор, купујемо онлајн и имамо најновији кућни рачунар и паметни телефон – може ли, дакле, све то да нам помогне да мање волимо свет и оно што је на свету? Мада већина чланова наше цркве немају такав луксуз, многи га ипак имају – чиме доводе у опасност своју душу. Овде није реч о онима који се сада сматрају „богатима“, о милионерима и слично. Они су бар свесни да су богати и могу да послушају (уколико то желе) библијска упозорења која су им упућена. Овде је заправо реч о многим припадницима средње класе, који се – и поред својих паметних телефона, рачунара, клима-уређаја и теренских возила – ипак заваравују мишљу да, зато што су „само средња класа“, нису у опасности да буду духовно искварени сопственим благостањем. Зато десетак може бити, ако ништа друго, моћан духовни лек против опасности повезаних са богатством, чак и за оне људе који се не сматрају нарочито „богатим“.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Чак и ако нисмо богати по светским мерилима, зашто ипак морамо да пазимо на свој однос према новцу и богатству?
2. Које практичне кораке, осим давања десетка, можемо предузети, који би нам помогли да се ослободимо превелике заокупљености стварима овог света?
3. Шта би се с вама десило сутра ако изненада више не бисте могли ни да купујете ни да продајете, зато што спадате у оне „који држе заповијести Божије и вјеру Исусову“ (Откривење 14,12)? Како би се ваша вера тада показала?

НАГРАДЕ ЗА ВЕРНОСТ

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 11,6; Исаија 62,11; Римљанима 6,23; Јован 14,1-3; Откривење 21; Матеј 25,20-23; Римљанима 8,16-18.

Текст за памћење: „А господар његов рече му: добро, слуго добри и вјерни! у малом био си ми вјеран, над многијем ћу те поставити; уђи у радост господара својега“ (Матеј 25,21).

Мада никад не бисмо могли да заслужимо спасење, Библија користи наше надање награди, да би нас подстакла да, као незаслужни примаоци Божје благодати, живимо животом вере. Јер, на крају крајева, за све што примамо можемо да захвалимо, увек и једино, Божјој благодати.

Као што је Давид писао: „Закон је Господњи савршен, кријепи душу; свједочанство је Господње вјерно, даје мудрост невјештоме. Наредбе су Господње праведне, веселе срце. Заповијест је Господња свијетла, просвјетљује очи. Страх је Господњи чист, остаје довијека. Судови су његови истини, праведни свиколики. Бољи су од злата и драгог камења, слађи од меда који тече из сата. И слугу твојега они су просвијетлили; ко их држи има велику плату“ (Псалми 19,7-11).

Библија на разним местима говори о нашој награди, о ономе што нам је, захваљујући Христу, обећано да ћемо примити након Његовог другог доласка, и након што се ово страшно искуство са грехом једном заувек заврши.

Дакле, шта нам је обећано и какве гаранције имамо да ћемо то и добити?

НАГРАДА ЗА ВЕРНОСТ

Прочитајте Јеврејима 11,6. Шта би тај стих требало да нам значи? Како би требало да одговоримо на то о чему он говори? Видети такође: Откривење 22,12; Исаија 40,10 и Исаија 62,11. Чему нас сви ти текстови уче?

Награда коју је Бог наменио својој верној деци је нешто јединствено и, као и многи други духовни предмети, превазилази нашу ограничену способност разумевања. „Људски језик нема моћи да опише награду коју ће добити праведни. Она ће бити позната само онима који је буду угледали. Ниједан смртни ум не може да схвати славу Божјег раја.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 674 (оригинал).

Исус је следећим речима закључио Блаженства којима је отпочео Беседу на гори: „Благо вама ако вас узасрамоте и успрогонe и реку на вас свакојаке рђаве ријечи лажући, мене ради. Радујте се и веселите се, јер је велика плата ваша на небесима, јер су тако прогонили пророке прије вас“ (Матеј 5,11.12). Након што је, у Јеврејима 11, набројао хероје вере, аутор је следеће поглавље отпочео објашњавајући зашто је Исус био вољан да умре на крсту.

„Зато дакле и ми имајући око себе толику гомилу свједока, да одбацимо свако бремене и гријех који је за нас прионуо, и с трпљењем да трчимо у битку која нам је одређена, гледајући на начелника вјере и свршитеља Исуса, који мјесто одређене себи радости претрпље крст, не марећи за срамоту, и сједе с десне стране пријестола Божијега“ (Јеврејима 12,1.2).

Бити награђен за верност, међутим, није исто што и спасење делима. Ко је од нас, или од библијских личности, икад могао да се похвали делима довољно добрим да му пружи икакву заслугу пред Богом? Нико, наравно. То је сав смисао крста. Да смо могли да се спасемо делима, Исус никад не би отишао на крст. Међутим, спасење је морало да буде по благодати. „Ако ли је по благодати, онда није од дјела, јер благодат већ не би била благодат; ако ли је од дјела није више благодат, јер дјело већ не би било дјело“ (Римљанима 11,6). Дакле, награда је само резултат онога што је Бог учинио за нас и у нама.

Како разумемо разлику између спасења по благодати и награде за дела? Изнесите свој одговор у суботу у разреду.

ВЕЧНИ ЖИВОТ

Пред нама, као људским бићима, (хтели ми то или не), налази се читава вечност. Према Библији, та вечност ће се, у случају сваког појединца, јавити у једном од два могућа вида – као вечни живот или вечна смрт. То је то. Нема средине. Нема прелажења с једне на другу страну. Постоји само једно (живот) или друго (смрт). То је дословно све или ништа.

Прочитајте стихове Римљанима 6,23 и Јован 3,16. Које опције су нам ту предочене?

Тешко је замислити два оштрије супротстављена и различитија избора, зар не?

Ако ово читате, онда су велике шансе да сте изабрали вечни живот, или да бар размишљате о томе. Бог има јединствену способност да уради све што каже да хоће – да испуни сва своја обећања. Наш удео је једноставно да Му верујемо, да почивамо на Исусовим заслугама, и да се вером покоравамо Његовој Речи.

Прочитајте текст Јован 14,1-3. Шта нам Господ саветује у првом стиху, а шта нам обећава у другом и трећем?

У последњим данима своје овоземаљске службе, Исус је својим ученицима упутио те невероватне речи наде и охрабрења. Те речи су им подизале дух у тренуцима кушања и обесхрабрења. А исто тако би требало да делују и на нас. Исус је сишао с неба, а онда се вратио на небо и обећао нам: „Опет ћу доћи, и узећу вас к себи да и ви будете гдје сам ја.“

А Христова смрт на крсту нам, више од свега другог, гарантује да ће Он поново доћи, јер без Другог доласка, какве би користи било од првог? Као што смо сигурни да је Исус умро на крсту ради нас, тако исто можемо бити сигурни да ће Он испунити оно што је обећао: „Опет ћу доћи, и узећу вас к себи да и ви будете гдје сам ја“ (Јован 14,3).

Задржите се више на тој мисли да је Христов први доласак гаранција Његовог другог доласка. Шта се то догодило приликом Његовог првог доласка што обећање о Другом доласку чини тако поузданим?

НОВИ ЈЕРУСАЛИМ

Библијски опис Новог Јерусалима одговара ономе што је Аврам видео вером. „Јер чекаше град који има темеље, којему је зидар и творац Бог“ (Јеврејима 11,10). Нови Јерусалим је Божје ремек-дело, изграђено за оне који Га воле и држе Његове заповести. Нови Јерусалим ће током миленијума бити дом верне Божје деце на небу, а после тога на новој земљи кроз читаву вечност. Има добрих вести за оне од нас који не воле да се пакују и селе. Бог се брине о свему. Јован каже да је видео град.

„И ја Јован видјех град свети, Јерусалим нов, гдје силази од Бога с неба, приправљен као невјеста украшена мужу својему“ (Откривење 21,2).

Прочитајте Откривење 21. Шта нам је још обећано?

Ту има толико тога што наш ум једва може да појми, с обзиром да је оштећен грехом, и да познаје само овај пали, грехом оптерећени свет. Међутим, и оно што можемо да схватимо даје нам тако пуно наде.

Прво, као што је Исус боравио с нама у овом палом свету када је дошао у телу, тако ће живети с нама и у новом свету. Какву су само привилегију имали они који су лично, изблиза гледали Исуса! И опет ћемо имати ту прилику, само сада без вела греха који искривљује оно што видимо.

Затим, како ми који познајемо само сузе, тугу, плач и бол да разумемо једно од највећих обећања у целој Библији: „И Бог ће отрти сваку сузу од очију њиховијех, и смрти неће бити више, ни плача, ни вике, ни болести неће бити више; јер прво прође“ (Откривење 21,4)? Све то „бивше“ ће проћи, све то што никад није ни требало да постоји на овом свету.

Осим тога, од Божјег престола тече чиста река живота, а с обе њене стране налази се дрво живота. Дакле, Божји престо је тамо, и откупљени ће „гледати лице његово“ (Откривење 22,4). Они ће живети у блиском односу са Богом који ми за сад, углавном, немамо.

Прочитајте Откривење 21,8, о судбини оних који ће се суочити са другом смрћу. Који грех од оних који су ту наведени Исус није могао да опрости? Зашто ће онда ти људи бити изгубљени, када ће неки други, који су то исто чинили, бити спасени? Која је суштинска разлика између те две групе?

СВОЂЕЊЕ РАЧУНА

Пред крај Исусове службе, ученици су Му приступили насамо и питали Га: „Кажи нам кад ће то бити? и какав је знак твојега доласка и пошљетка вијека?“ (Матеј 24,3). У наредна два поглавља Исус одговара на та њихова питања. Текст Матеј 24 говори о знацима у свету око нас, као што су ратови, несреће, итд. Затим, Матеј 25 говори о стању у цркви непосредно пред Исусов поновни долазак. То стање илуструју три приче, а једна од њих је парабола о талантима, која говори о томе како Његов народ користи дарове које им је Бог дао.

Прочитајте текст Матеј 25,14-19. Ко је тај који је отпутовао у далеку земљу? Коме је поверио своја добра? Шта значи то „стаде се рачунати с њима“ (видети Матеј 25,19)?

О талантима понекад размишљамо као о природним даровима као што су певање, говорништво и слично. Међутим, у паралелној причи о повереном благу у тексту Лука 19,12-24, наводи се конкретно новац и управљање њиме. Елен Г. Вајт такође тврди: „Показано ми је да парабола о талантима није у потпуности схваћена. Та значајна поука дата је ученицима за добро хришћана који живе у овим последњим данима. А ти таланти не представљају само способност да се проповеда и поучава из Божје Речи. Та парабола се односи и на овоземаљска средства која је Бог поверио свом народу.“ – *Testimonies for the Church*, vol. 1, p. 197.

Прочитајте текст Матеј 25,20-23. Шта Бог каже онима који су верно управљали новцем подржавајући Његово дело? Шта значи ући „у радост господара својега“ (Матеј 25,23)?

Нама је сасвим природно да мислимо како неко други има више талената од нас, те да стога има и већу одговорност пред Богом. У овој причи, међутим, особа са само једним талантом – најмање новца – показала се неверном и изгубила је царство. Уместо да размишљамо о одговорностима других, хајде да се усредсредимо на оно што је Бог нама поверио, и да размишљамо како да то употребимо Њему на славу.

Како ћете проћи кад Бог буде дошао да се „разрачуна“ с вама?

ГЛЕДАЊЕ НА НАГРАДУ

Након свог обраћења, Павле се у потпуности посветио Христовом делу. Захваљујући свом образовању и оштрини ума, могао је да буде веома успешан човек гледано из световне перспективе. Међутим, попут Мојсија, Павле је радије изабрао да с верном Божјом децом страда Христа ради. Трпео је батине, каменовање, затвор, бродолом, глад, хладноћу и још много тога што је забележено у 2. Коринћанима 11,24-33. Како је успео све то да поднесе?

Прочитајте Римљанима 8,16-18. Како је сазнање да је он Божје дете постало значајан чинилац његове верности?

Вредност коју је Павле придавао награди верних је оно што га је подстицало да стрпљиво подноси страдање за Христа. Из затвора је писао: „Браћо! ја још не мислим да сам достигао; једно пак велим: што је остраг заборављам, а за онијем што је напријед сежем се, и трчим к биљези, к дару горњег звања Божијег у Христу Исусу“ (Филибљанима 3,13.14).

Прочитајте текст 1. Тимотију 6,6-12, који смо већ разматрали, али вреди поново се осврнути на њега. Која је кључна порука тих стихова, посебно за нас хришћане?

Из библијске перспективе, благостање је имати оно што вам је потребно онда кад вам је потребно. То није гомилање имовине. Благостање је и могућност да се позовемо на Божје обећање из Филибљанима 4,19: „А Бог мој да испуни сваку потребу вашу по богатству својему у слави, у Христу Исусу.“ И коначно, благостање је кад смо захвални за оно што имамо у Господу и кад се у свему уздамо у Њега.

Бог својој деци не обећава да ће сви бити богати у добрима овог света. Заправо, Он каже да ће сви који живе побожно бити прогоњени. То што Он нуди боље је од било каквог световног богатства. Он каже: „Ја ћу задовољити твоје потребе, и где год да одеш, ја ћу бити с тобом.“ А онда ће, на крају, својим вернима дати право богатство, права задужења и вечни живот. Каква сјајна награда!

Пред крај свог живота Павле је могао да каже: „Ја се већ жртвујем, и вријеме мојега одласка наста. Добар рат ратових, трку сврших, вјеру одржах. Даље дакле мени је приправљен вијенац правде, који ће ми дати Господ у дан онај, праведни судија; али не само мени, него и свима који се радују његову доласку“ (2. Тимотију 4,6-8). Нека Бог учини да сви, по Његовој благодати, можемо то исто да кажемо, са истом сигурношћу.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Овде износимо сликовиту представу једне црквене породице која, у финансијском смислу, верно руководи Божјим пословима на земљи.

Визија о приставском управљању унутар адвентистичких цркава широм света:

То се дешава негде у будућности. Пастори и локалне црквене вође успешно су створили одговарајуће окружење за добро приставско управљање у цркви. Подучавали су, припремали, подржавали и охрабривали црквену породицу да финансијским средствима управља на библијски начин.

Људи спроводе библијска начела у сопственом животу. Све су великодушнији у давању прилога, редовно одвајају извесну суму за неподвижене ситуације, и ослобађају се потрошачког дуга.

Њихов животни стил обележен је умереношћу, дисциплином и задовољством. Новац је склоњен са пијадестала, и они све више расту у личном односу са Богом Творцем.

Суботно је јутро, и људи пристижу на богослужење. Њихово држање одаје спокојство – нема анксиозности због финансијских питања, одишу осећајем задовољства и захвалности.

Брачни сукоби око новца скоро су сасвим ишчезли. Људи приступају богослужењу са осећајем ишчекивања Божјег присуства и деловања међу њима.

Црквене службе су финансијски потпуно покривене и имају снажан утицај. Досежу Христовом љубављу до оних којима је потребна на веома опипљив начин.

Обезбеђена су средства за одржавање црквених објеката који су сасвим прикладни за службу и чувају се у одличном стању.

Питање које се поставља свима нама гласи: „Шта нас Бог позива да радимо са средствима која нам је поверио, каква год она била?“

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Разговарајте у разреду о томе како да разумемо два веома јасна библијска учења: о спасењу вером и о награђивању по делима. Како да ускладимо та два појма?
2. Зашто учење да будемо задовољни оним што тренутно поседујемо не значи да не треба да се трудимо да побољшамо свој финансијски положај? Односно, зашто те идеје нису нужно у сукобу?
3. Нема сумње да нас једног дана чека вечност. Које су то одлуке, чак и оне „мале“, које данас доносимо, а помоћу којих одређујемо где ћемо провести ту вечност?

НЕБЕСКИ ЦАР

Алфа и Омега

1. Н	Откривење 22,13.	Алфа и Омега
2. П	Матеј 11,28.	Носач терета
3. У	Јован 15,5.	Живи Чокот
4. С	Исаија 28,16.	Камен изабрани
5. Ч	Матеј 22,14.	Судија свих људских бића
6. П	Матеј 6,29.	Врхунски Уметник
7. С	Дела 17,28.	Зачетник нашег постојања

Бескрајна Љубав

8. Н	Ефесцима 6,10.	Избавитељ
9. П	Јован 11,25.	Зачетник васкрсења
10. У	Галатима 6,14.	Љубљени
11. С	Исаија 40,29.	Победник који полаже право на своју победу
12. Ч	Матеј 6,15.	Бескрајна Љубав
13. П	1. Коринћанима 3,11.	Темelj
14. С	Јован 15,15.	Најбољи Пријатељ

Небески цар

15. Н	Јеврејима 7,26.	Поглавар свештенички
16. П	Јован 8,58.	Онај који вечно постоји
17. У	1. Петрова 1,18.19.	Небески цар
18. С	Софонија 3,17.	Онај који има моћ да спасе
19. Ч	Исаија 60,1.	Женик
20. П	Јован 1,11.	Божански глас
21. С	Јеврејима 2,17.	Свемоћни Помоћник

Средиште све доброте

22. Н	2. Мојсијева 14,14.	Заповедник Господње војске
23. П	Јован 3,17.	Узвишени лек против греха
24. У	Откривење 14,12.	Сјајна звезда Даница
25. С	Јеремија 30,17.	Божански Лекар
26. Ч	Псалам 119,68.	Средиште све доброте
27. П	Матеј 21,37.	Светац Израилев
28. С	Матеј 7,20.	Божанска Глава

Савршен узор

29. Н	1. Петрова 2,21.	Савршен узор
30. П	Матеј 9,2.	Заповедник над десет хиљада
31. У	Исаија 9,6.	Силнији од најсилнијих

САОСЕЋАЈНИ ОТКУПИТЕЉ

Небески Чокот

1. С	Дела 16,9.	Највећи Мисионар
2. Ч	Михеј 5,2.	Дете из Витлејема
3. П	Јован 15,2.	Небески Чокот
4. С	Матеј 25,36.	Драгоцени Спаситељ

Велики Учитељ

5. Н	Псалам 34,15.	Свети Стражар
6. П	1. Јованова 2,6.	Беспрекоран пример
7. У	Лука 21,27.	Цар се приближава
8. С	Лука 19,9.	Новопронађени Учитељ
9. Ч	Јован 6,50.	Хлеб послат са Неба
10. П	Римљанима 7,18.	Велики Учитељ
11. С	Јован 1,3.	Заповедник небеских сила

Саосећајни Откупитељ

12. Н	1. Коринћанима 2,9.	Сапутник
13. П	Лука 22,43.	Он коме су анђели указивали поштовање
14. У	Јован 11,21.	Васкрсење и Живот
15. С	2. Коринћанима 4,6.	Саосећајни Откупитељ
16. Ч	1. Јованова 2,1.	Једини Посредник
17. П	Језекиљ 3,17.	Велики Поглавар Цркве
18. С	Приче 18,24.	Пријатељ вернији од брата

Господ и Учитељ

19. Н	Јован 2,19.	Победник
20. П	Лука 2,29.30.	Утеха Израилјева
21. У	Матеј 13,35.	Створитељ
22. С	2. Мојсијева 34,33.	Божански Посредник
23. Ч	Јован 13,8.	Господ и Учитељ
24. П	Јеврејима 10,10.	Јагње
25. С	Јован 3,16.	Посредник између Бога и човечанства

Моћнији од сотоне

26. Н	Откривење 15,4.	Тајанствена Жртва
27. П	2. Тимотију 3,12.	Моћнији од сотоне
28. У	Исаија 53,2.	Божанство

- Небески Дар**
 Заступник код Божјег престола
 Презрени Назарећанин
 Првина од оних који спавају
 Небески Дар
- Божански Пример**
 Божански Победник
 Велики мисионски Радник
 Божански Пример
 Средиште церемонијалног система
 Највећи радник
 Учитељ из Галилеје
 Живи Чокот
- Велики Бог**
 Божански Учитељ
 Просветитељ
 Створитељ неба и Земље
 Сваког дана Христос је наш дар
 Велики Бог
 Сарадник
 Кротак и понизан
- Велики Исцелитељ**
 Спаситељ – Пастир
 Божански Сејач
 Исцелитељ душе
 Велики Исцелитељ
 Божански радник
 Учитељ послан од Бога
 Старији Брат
- Савршени Узор**
 Врховни Мисионар
 Вечни Спаситељ
 Узвишени
 Савршени Узор
 Верни Домаћин
 Спаситељ света

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јануар		Фебруар		Март	
1. 1. Мојс.	1-3	1. 3. Мојс.	11-13	1. И. Навин	4-9
2. «	4-6	2. «	14-16	2. «	10-13
3. «	7-9	3. «	17-19	3. «	14-17
4. «	10-12	4. «	20-23	4. «	18-21
5. «	13-15				
6. «	16-19	5. «	24-27	5. «	22-24
7. «	20-23	6. 4. Мојс.	1-3	6. О Суд.	1-3
		7. «	4-6	7. «	4-6
8. «	24-26	8. «	7-9	8. «	7-9
9. «	27-30	9. «	10-13	9. «	10-12
10. «	31-33	10. «	14-16	10. «	13-15
11. «	34-36	11. «	17-19	11. «	16-18
12. «	37-39				
13. «	40-42	12. «	20-22	12. «	19-21
14. «	43-46	13. «	23-26	13. О Руди	1-2
		14. «	27-29	14. «	3-4
15. «	47-50	15. «	30-32	15.1. Сам.	1-3
16. 2. Мојс.	1-3	16. «	33-36	16. «	4-6
17. «	4-6	17. 5. Мојс.	1-3	17. «	7-9
18. «	7-9	18. «	4-6	18. «	10-12
19. «	10-12				
20. «	13-15	19. «	7-9	19. «	13-17
21. «	16-18	20. «	10-13	20. «	18-20
		21. «	14-16	21. «	21-23
22. «	19-21	22. «	17-19	22. «	24-26
23. «	22-26	23. «	20-22	23. «	27-31
24. «	27-29	24. «	23-25	24. 2. Сам.	1-3
25. «	30-31	25. «	26-28	25. «	4-6
26. «	32-34				
27. «	35-37	26. «	29-31	26. «	7-11
28. «	38-40	27. «	32-34	27. «	12-14
		28. И. Навин	1-3	28. «	15-17
29. 3. Мојс.	1-4			29. «	18-20
30. «	5-7			30. «	21-24
31. «	8-10			31. 1. О Цар.	1-3

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јануар	Фебруар	Март
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 53.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 54.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 55.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 56.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 57.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 58.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 59.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 60.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 61.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 62.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 63.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 64.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 65.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 66.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 67.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 68.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 69,1-16.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 69,17-36.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 70.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 71,1-14.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 71,15-24.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 72.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 73,1-15.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 73,16-28.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 74.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50,1-15.	26. Псалам 75.
27. Псалам 24.	27. Псалам 50,16-23.	27. Псалам 76.
28. Псалам 25.	28. Псалам 51-52.	28. Псалам 77.
29. Псалам 26.		29. Псалам 78,1-14.
30. Псалам 27.		30. Псалам 78,15-28.
31. Псалам 28.		31. Псалам 78,29-42.

*Предлажемо верницима да ове шексјиве читају у
школу вечерњеј бојослужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈАНУАРУ 2023. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	6.	13.	20.	27.
Кладово, Неготин	16,05	16,13	16,22	16,31
Бор, Зајечар, Пирот, Струмица	16,07	16,15	16,24	16,33
Вршац , Параћин, Ниш , Лесковац, Врање, Радовиш, Кавадарци, Ђевђелија , Јагодина	16,09	16,17	16,26	16,35
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Ковин, Смедерево , Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крушевац , Куманово , Велес	16,11	16,19	16,28	16,37
Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Тетово, Скопље , Прилеп, Битољ	16,13	16,21	16,30	16,39
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Ваљево, Чачак, Нови Пазар, Ђаковица, Призрен, Охрид	16,15	16,23	16,32	16,41
Сомбор , Бачка Паланка, Шид, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ужице, Беране, Пећ , Дебар	16,17	16,25	16,34	16,43
Бели Манастир, Осијек , Даљ, Вуковар, Винковци, Бијељина , Лозница, Пљевља, Колашин	16,19	16,27	16,36	16,45
Тузла, Фоча, Подгорица , Улцињ	16,21	16,29	16,38	16,47
Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента, Добој, Сарајево , Билећа, Зеленика	16,23	16,31	16,40	16,49
Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Босанска Градишка , Нова Градишка, Зеница, Мостар , Требиње, Дубровник	16,25	16,33	16,42	16,51
Мурска Собота, Ормож , Чаковец, Вараждин , Приједор, Бања Лука , Јајце, Метковић, Пељешац, Мљет	16,27	16,35	16,44	16,53
Марибор , Ливно, Хвар, Корчула, Птуј , Крапина, Загреб , Сисак, Дрвар	16,29	16,37	16,46	16,55
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Џеље , Зидани Мост, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач	16,31	16,39	16,48	16,57
Межица, Госпић , Шибеник, Вис	16,33	16,41	16,50	16,59
Јесенице, Крањ, Љубљана , Цриквеница, Крк, Раб, Паг, Задар, Дуги Оток, Биоград на мору	16,35	16,43	16,52	17,01
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Црес, Лошињ	16,37	16,45	16,54	17,03
Горица, Копер, Ровињ, Пула	16,39	16,47	16,56	17,05

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ФЕБРУАРУ 2023. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	3.	10.	17.	24.
Кладово, Неготин	16,40	16,50	17,00	17,09
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	16,42	16,52	17,02	17,11
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	16,44	16,54	17,04	17,13
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , См. Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	16,46	16,56	17,06	17,15
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,48	16,58	17,08	17,17
Сомбор , Бачка Паланка, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16,50	17,00	17,10	17,19
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	16,52	17,02	17,12	17,21
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	16,54	17,04	17,14	17,23
Вировитица, Подр. Слатина, Слав. Пожега, Сл. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	16,56	17,06	17,16	17,25
Мурска Сбота, Чаковец, Вараждин, Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	16,58	17,08	17,18	17,27
Марибор , Ормож, Птуј , Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	17,00	17,10	17,20	17,29
Словењ Градец, Цеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник, Зеленика	17,02	17,12	17,22	17,31
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	17,04	17,14	17,24	17,33
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	17,06	17,16	17,26	17,35
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	17,08	17,18	17,28	17,37
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	17,10	17,20	17,30	17,39
Копер, Лошињ	17,12	17,22	17,32	17,41
Ровињ, Пула	17,14	17,24	17,34	17,43

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАРТУ 2023. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	3.	10.	17.	24.
Кладово, Неготин	17,18	17,27	17,36	17,44
Српска Црња, Вршац, Бор, Зајечар	17,20	17,29	17,38	17,46
Сента, Кикинда , Зрењанин , Алибунар, Ковин, Пожаревац, Књажевац, Пирот	17,22	17,31	17,40	17,48
Суботица , Бачка Топола, Бечеј, Панчево, Београд , Смедерево , Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Ниш , Лесковац	17,24	17,33	17,42	17,50
Сомбор , Кула, Бачка Паланка, Врбас, Нови Сад , Рума, Аранђеловац, Крагујевац , Крушевац, Врање, Радовиш, Струмица	17,26	17,35	17,44	17,52
Даљ, Вуковар, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	17,28	17,37	17,46	17,54
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	17,30	17,39	17,48	17,56
Подравска Слатина, Тузла, Пећ , Ђаковица, Призрен, Тетово, Прилеп	17,32	17,41	17,50	17,58
Мурска Сбота, Чаковец, Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Слав. Пожега, Слав. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Беране, Битољ	17,34	17,43	17,52	18,00
Птуј , Ормож, Вараждин , Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Колашин , Дебар, О хрид	17,36	17,45	17,54	18,02
Марибор , Цеље, Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Бања Лука , Подгорица	17,38	17,47	17,56	18,04
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Јајце, Мостар , Билећа, Требиње, Зеленика , Бар, Улцињ	17,40	17,49	17,58	18,06
Словењ Градец, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Дрвар, Ливно, Метковић, Дубровник	17,42	17,51	18,00	18,08
Јесенице, Крањ, Љубљана , Книн, Пељешац, Мљет	17,44	17,53	18,02	18,10
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Цриквеница, Крк, Госпић, Шибеник, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	17,46	17,55	18,04	18,12
Горица, Копер, Црес, Раб, Паг, Задар, Биоград на мору, Вис	17,48	17,57	18,06	18,14
Ровињ, Пула , Лошињ, Дуги Оток	17,50	17,59	18,08	18,16

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ИСТОЧНОЦЕНТРАЛНА АФРИЧКА ДИВИЗИЈА

УНИЈЕ	ЦРКВЕ	ГРУПЕ	ВЕРНИШТВО	ПОПУЛАЦИЈА
Бурунди	505	498	193.649	11.866.000
Источни Конго	336	450	125.519	16.740.259
Источна Кенија	3.582	1.966	616.654	48.346.493
Источна Етиопија	590	363	106.207	99.245.849
Северни Конго	1.239	892	245.269	30.112.762
Северна Танзанија	2.449	1.634	637.533	33.570.508
Руанда	1.893	668	980.598	12.952.000
Јужна Танзанија	1.239	1.066	200.184	26.163.492
Уганда	1.259	2.425	438.172	45.741.000
Западни Конго	671	510	342.275	42.741.979
Западна Кенија	3.505	2.277	481.788	21.074.507
Западна Етиопија	429	146	110.378	16.658.151
Додатна поља	99	254	57.471	14.740.000
УКУПНО	17.796	13.149	4.535.697	419.926.000

ПРОЈЕКТИ:

1. Изградња блока спаваоница у медицинској школи Мугонеро у Руанди
2. Изградња смештаја за особље школе медицине и универзитета Масоро у Руанди
3. Изградња агрикултурног центра у Нчванги у Уганди
4. Изградња вишенаменске хале на адвентистичком кампусу Некемте у Етиопији
5. Изградња блока спаваоница и вишенаменске хале у кампусу адвентистичке школе за глуву децу Мвата у Кенији
6. Изградња вишенаменске хале на кампусу универзитета Аруша у Танзанији